

Lord Raffles

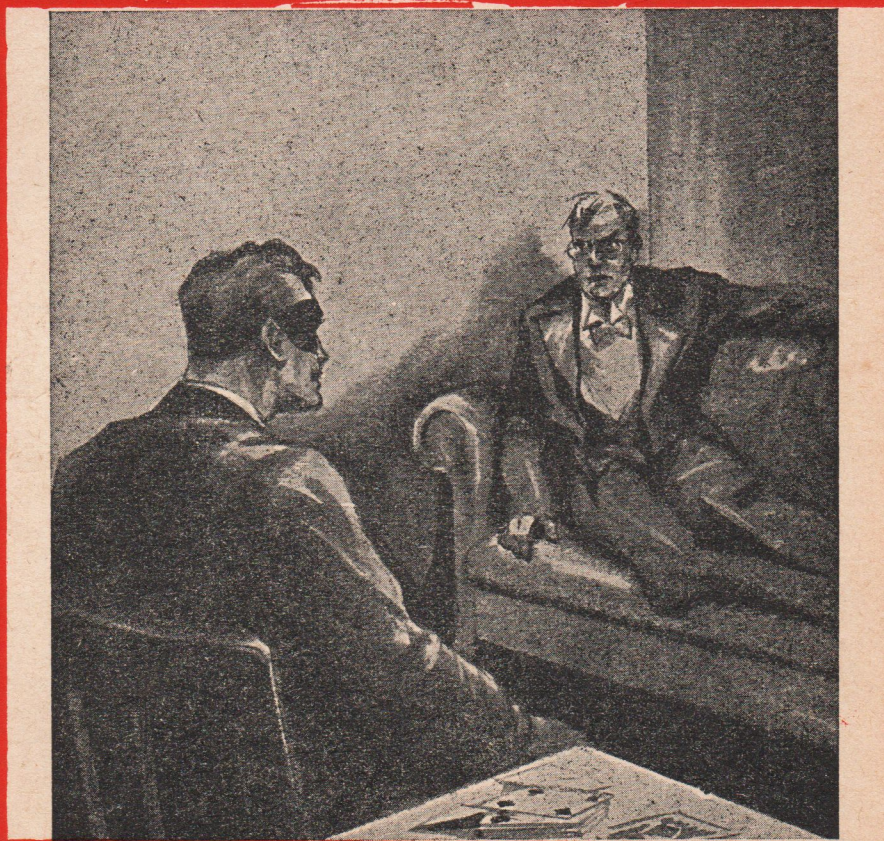
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

PERZISCHE JUWELEN

N° 2712

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

PERZISCHE JUWELEN

HOOFDSTUK I.

MEN PRAAT OVER RAFFLES

— En ik garandeer u, mylord, dat het onmogelijk lang meer kan duren, of men zal die geheimzinnige man te pakken hebben, die al zo lang niet alleen Londen onveilig maakt, maar ook andere steden van Engeland, om over het buitenland niet te spreken.

— Met alle eerbied voor uw ervaring en inzicht, mijnheer Baxter, ik blijf nog altijd van mening, dat men

John Raffles niet in handen zal krijgen ondanks alle pogingen.

— Maar het is onmogelijk, mylord, dat zelfs 'n man als die stoutmoedige avonturier zich nog lang buiten de greep van de justitie weet te houden.

— Ik herhaal, dat u John Raffles niet zult kunnen arresteren.

— Mag ik u er op wijzen, mylord, dat het ons al drie keer gelukt is, de hand op hem te leggen.

— En mag ik u er aan herinneren, mijnheer Baxter, dat Raffles al drie keer hoogstens een paar uren in gevangenschap is geweest? Ik weet wel, dat het pijnlijk voor u is, om dit te moeten toegeven, maar het is de waarheid.

— En daarom erken ik het dan ook, mylord. Maar wat ons drie keer mislukt is, daarin kunnen we de vierde keer slagen.

Dit gesprek werd gevoerd in de grote, deftig ingerichte conversatiezaal van de Windsor-club, in de Oxford-Street in Londen.

De beide heren, die dit gesprek gevoerd hadden, waren graaf Baldwin M. P., dat wil zeggen lid van het parlement en Phileas Baxter, de hoofd-inspecteur van politie, die niets liever gewild zou hebben, dan die beide begeerde hoofdletters achter zijn naam te mogen plaatsen, wanneer zijn werkring hem dat niet tot een onmogelijkheid had gemaakt.

De beide heren waren al lang lid van de Windsor-club, die op tamelijk democratische grondslag was gevestigd, en waartoe ook niet-adellijke leden konden toetreden. Al heel dikwijls had de geheimzinnige vijand van de politie, de blijkbaar onvindbare, ondernemende avonturier John Raffles, het onderwerp van hun gesprek gevormd.

Ook ditmaal, naar aanleiding van 'n uiterst brutale inbraak, die enige dagen geleden gepleegd was in 't hartje van de stad, waren zij op dit onderwerp teruggekomen, dat voor de heer Baxter wel bijzonder pijnlijk moest zijn, omdat gedurende de periode, waarin hij hoofdinspecteur was, de « Gentleman-Inbreker » een werkzaamheid tentoon spreidde, die hem tot razernij moest brengen.

Raffles was de nachtmerrie geworden van Phileas Baxter en het scheelde tenslotte weinig of de arme politiemans schoof alle inbraken, grote zowel als kleine, moeilijke zowel als onbetekenende, op rekening van zijn kwelgeest, waaraan hij verkeerd deed, want van de vijftig inbraken, die hij

de Grote Onbekende toeschreef, had deze er in werkelijkheid misschien één gepleegd.

De beide heren waren niet alleen in de grote conversatiezaal tijdens dit gesprek. Het was er integendeel tamelijk druk, want het uur van het diner was al lang voorbij en de meeste leden rookten nu kalm hun sigaren en hadden zich in een of ander tijdschrift of dagblad verdiept, terwijl anderen met elkaar converseerden.

De vice-voorzitter van de club, Lord William Aberdeen, zat met zijn sekretaris Charles Brand, niet ver van de beide debatterende heren verwijderd, en hij had nu en dan een korte opmerking gemaakt, wanneer het gesprek, dat tot hen doordrong, daartoe aanleiding scheen te geven.

Lord Aberdeen was een slank, maar gespleerd man, in de kracht van zijn leven, met scherpe, doordringende ogen, die nu eens staalgrijs, dan weer van 'n hardblauw leken.

Zijn sekretaris was zeker een tiental jaren jonger, zijn gezicht vertoonde nog niet het minste rimpeltje en zijn blauwe ogen schitterden van gezondheid en jeugd.

Alle aanwezige heren waren in rok of diner jacket gekleed.

Op de laatste opmerking, door Baxter gemaakt, volgden enige ogenblikken van stilzwijgen en 't was alsof de beide heren nieuwe munitie verzamelden om elkaar straks met frisse moed weer te lijf te gaan.

Maar voor een van hen nog iets had kunnen zeggen, klonk de flegmatieke stem van Lord Aberdeen, die zei:

— Als de beide heren mij een opmerking niet kwalijk nemen, dan zou ik zeggen, dat zij hun krult verspillen aan een idee fixel.

— Wat zegt u daar, mylord? riep Baxter verontwaardigd uit. U spreekt van een idee fixe, u die men tot de beste amateurdetective van Londen, ja van heel Engeland mag rekenen? Ik verzeker u dat hij een man is van vlees en bloed en dat hij evengoed bestaat als u en ik.

— Als dat zo is, hoe komt het dan

toch, dat men die man nooit in levende lijve gezien heeft? vroeg Lord Aberdeen, terwijl hij een rookwolk uit zijn sigaret naar de zoldering blies en blijkens de uitdrukking van zijn gezicht niet al te nieuwsgierig naar het antwoord was.

— Maar men heeft hem toch gezien, mylord, riep lord Baldwin uit. Verscheidene personen zijn in aanraking geweest met Raffles, daarover is geen twijfel mogelijk. Hij is geen spook, geen schim, geen geest, dat verzeker ik u. Het is zoals mijn vriend Baxter zegt, hij is een man van vlees en bloed.

— En daarom zullen wij hem te pakken krijgen, riep Baxter op vaste toon.

— Ik zou wel eens willen weten, hoe u dat denkt te bewerkstelligen, beste hoofdinspekteur, klonk de stem van Charles Brand, die met aandacht had toegelusterd.

— Men kan met een man als Raffles geen vooruit opgemaakt plan de campagne volgen, mijnheer Brand. Hij maakt de fijnste berekeningen te schande en het is alsof hij ruikt, wat wij op Scotland Yard bespreken. Wij hebben hem al eens verschillende valstrikken gespannen, maar hij is sluwder dan een vos, hij loopt er om heen.

— Dan kan ik toch niet goed inzien, begon Brand weer.

— O, er zijn nog wel andere middelen. Zeker, wanneer hij een inbraak pleegt, dan laat hij zelden of laat ik maar zeggen nooit een spoor na, antwoordde Baxter. Maar zelfs de pienterste misdadiger moet vroeg of laat een fout begaan en ik verzeker u, dat wij met die fout zullen woekeren. Laat die Raffles ons maar een tipje van de punt van zijn pink geven en wij nemen dadellijk de hele arm en de man er bij. Wij vinden nooit een vingerafdruk van hem, hij laat geen eindje sigaret achter, draagt vilten overschoenen en maakt niet meer geluid dan een muls en waarschijnlijk nog heel wat minder, maar ik herhaal, dat hij op 'n onbewaakt ogenblik wel eens 'n vergissing zal begaan en dan slaan wij onmiddellijk toe. Op het ogenblik

worden er een tiental detectives opgeleid met het speciale doel om die schavuit van een Raffles te vangen en als wij hem eenmaal hebben, dan zullen wij hem niet meer de kans geven te ontsnappen, op mijn woord van Baxter.

— En hoeveel jaren denkt u hem dan wel op te sluiten? vroeg Lord Aberdeen, terwijl hij een geeuw achter zijn hand verborg.

— Dat valt moeilijk te zeggen, mylord, antwoordde Baxter, terwijl hij achter zijn oor krabde. Het is niet plezierig te moeten bekennen, maar het zal heel lastig zijn, om voldoende bewijsmateriaal tegen hem bij elkaar te brengen. Wij hebben bijna de zekerheid wat 'n aantal inbraken en berovingen betreft, dat Raffles daaraan schuldig is. Maar de jury, de heren rechters, kunnen niet volstaan met 'n « bijna », zij willen volledige zekerheid hebben.

Lord Baldwin echter had zijn hoofd geschud en zei, terwijl hij een nieuwe sigaret opstak:

— Als u hem ooit te pakken krijgt, beste Baxter, dan zult u hem tien dagen kunnen geven wegens burengerucht of iets dergelijks wegens overtreding van een of andere verkeerswet of zo iets, maar zeker niet wegens inbraak. Hij lijkt mij daartoe te sluw. Maar u krijgt hem niet.

— Ik krijg hem wel.

— Nee, u krijgt hem niet.

— En zo zijn de heren dus weer aan hun punt van uitgang, merkte Lord Aberdeen met een flauw glimlachje op.

Op dit ogenblik stond van de grote leestafel een oude oorpulente heer op, die daar de « Times » had zitten lezen en kwam met het blad in de hand naar het kleine groepje bij de monumentale schoorsteen toe, terwijl hij al op enige afstand begon te spreken.

— Weet u al, mylord, dat het feest bij de Perzische gezant nu toch door gaat?

— Nee, mijnheer Plunket, dat wist ik niet, antwoordde Lord Aberdeen, terwijl hij uit zijn half liggende hou-

ding overeind kwam en zijn sigaret in een asbakje goolde. Ik dacht dat zijn dochter nog ernstig ziek was.

— Dat is zij ook geweest, maar zij schijnt nu weer helemaal beter te zijn, antwoordde de heer Plunket.

— Wat scheelde haar? vroeg Brand.

— 't Was geen bepaalde ziekte, de doktoren zaten er een beetje mee verlegen, beste Brand, gaf Plunket ten antwoord. Ik voor mij geloof dat het lieve kind gewoon zwaar verliefd was.

— Wordt men daar ziek van? vroeg de sekretaris van Zijne Lordschap gekscherend.

— In sommige gevallen zeker, luidde het antwoord. Bij voorbeeld als de ouders zich verzetten tegen het huwelijk, merkte de heer Plunket meesmuilend op.

— Is dat hier het geval? vroeg Lord Aberdeen.

— Ik weet het fijne er niet van, mylord, antwoordde Plunket, maar het staat wel vast, dat het schijnbaar met de liefdesgeschiedenis van Miss Mirza niet bepaald vlot gaat.

— Heet zij zo? riep Brand verschrikt uit. Mijn hemel, dat is de naam van een poes.

— Dat is ook zo, mijnheer Brand en in dit geval terecht. De kleine Mirza is inderdaad 'n poesje en de meeste katten, die Mirza heten, zijn Perzische.

— En op wie heeft 't lieve kind het oog laten vallen? antwoordde Brand, die belang in de zaak scheen te stellen.

— Dat is meer, dan ik u kan zeggen; ik geloof op de een of andere sekretaris op het gezantschap van haar vader. De oude heer schijnt echter niets van de jongeman te willen weten en een tijdlang moet hij haar zelfs de omgang met de jeugdige Kumar Gaffer hebben verboden. Of hij nu op zijn besluit terug gekomen is, weet ik niet, maar in ieder geval is het meisje weer beter en nu kan het feest doorgaan.

— En de Perzische gezant Muhtechine es Sultaneh is van plan, bij die gelegenheid zijn kostbare verzameling juwelen te dragen, liet lord Baldwin zich horen.

Baxter had verschrikt opgekeken en riep uit:

— Is zijne Excellentie werkelijk van plan dat te doen? Ik heb het hem toch afgeraden.

— Maar waarom dan toch? vroeg lord Baldwin. Waarom zou hij in zijn eigen salons zijn juwelen niet dragen? U kunt toch niet serieus volhouden, dat hieraan enig gevaar verbonden is?

— Het is altijd gevaarlijk, om voor een half miljoen juwelen te dragen in een stad als deze, gaf Baxter brommend ten antwoord. Ik kan er het nut niet van inzien. Wij weten allemaal dat Zijne Excellentie heel rijk is en dat hij een buitengewoon mooie verzameling juwelen bezit, zelfs voor een Pers. Het is niet nodig om dit nog eens nadrukkelijk te demonstreren. Men moet geen slapende honden wakker maken.

— Nu weten wij waar de schoen wringt! riep lord Baldwin lachend uit, terwijl hij dreigend de vinger ophief tegen de hoofdinspekteur van politie. U bent bang voor... een zekere John Raffles.

— Ik ben bang voor alle brutale dieven, riep Baxter uit. Ik heb niet het oog op Raffles speciaal. Bij zo 'n feest, waarop honderden gasten verschijnen, kan men, ondanks alle voorzorgsmaatregelen, onmogelijk op alles en iedereen letten! Ik zal nogmaals Zijne Excellentie dringend in overweging geven, met het oog op de tijdsomstandigheden de juwelen niet te dragen.

— Maar zij zullen prachtig staan op zijn rijke galakleding, mijnheer Baxter, zei Lord Aberdeen. Stel u eens voor, een gewaad van licht blauw fluweel, met een kostelijke gordel van gouddraad, schoenen van wit glacéleder, een fez op het hoofd, voorzien van een grote reigerveer en dan op zijn borst naast zijn juwelen ridderorders, de Orde van de Witte Olifant, die van de Zwarte Adelaar, met zijn talrijke robijnen en smaragden, om er maar enkele te noemen, hele rijen diamanten van het zuiverste water en op meesterlijke wijze gezet, hele

plakkaten, van het fijnste goud, bedekt met robijnen, saffieren, smaragden, amethisten, topazen, manastenen en andere kostbaarheden. Stel u voor hoe dat alles moet fonkelen en schitteren in het licht als een sprookje uit Duizend en een Nacht. En dat zou u aan de edele Perzische gezant willen ontnemen? Kom, kom, beste Baxter, zo wreed zult u toch niet zijn.

— Ik kan niets anders doen dan Lord Aberdeen gelijk geven, antwoordde lord Baldwin. De Perzische gezant stelt men zich nu eenmaal voor als een soort wandelende juwelierswinkel. En overigens kan ik werkelijk niet inzien, wat er voor gevaar in zou kunnen schuilen, de juwelen in zijn eigen huis te dragen. Hoor eens, beste Baxter, ik heb veel ontzag voor de bekwaamheid en de brutaliteit van 'n John Raffles, maar ik acht het volkomen uitgesloten, dat zelfs hij in staat zou zijn om die juwelen te stelen.

— Als hij er zin in heeft, dan doet hij het, riep Baxter uit.

— En ik zeg u, dat het hem onmogelijk is, antwoordde Baldwin met stemverheffing.

— En ik herhaal, dat het juist iets voor hem is en dat hij het kan doen!

— Kom, kom, u overdrijft. Zoiets is volkomen onuitvoerbaar. Denk toch eens aan alle omstandigheden, die de dief op zijn weg zou kunnen vinden, die het er op gezet zou hebben, zich van de juwelen meester te maken.

— Raffles ziet geen bezwaren, riep Baxter uit.

— Er zijn wel driehonderd gasten!

— Des te gemakkelijker zal het hem vallen zijn slag te slaan.

— Hij zal op zijn minst vijf geheime detektives vinden.

— Daar lacht hij om.

— Hij kan de diamanten toch onmogelijk van de borst van de gezant aftrekken.

— Dan zal hij wel een ander middel weten te vinden!

— Maar hij komt niet eens het huis in, als hij niet uitgenodigd is.

— Dan zal hij zich laten uitnodigen, riep Baxter triomfantelijk uit, over-

tuigd dat hij 'n kaart had uitgespeeld, die niet te overtroeven was.

Inderdaad had lord Baldwin zich achterover in zijn stoel laten vallen en staarde Baxter onthutst aan.

Toen zei hij:

— Dat lijkt jou dus mogelijk?

— Het lijkt niet alleen mogelijk, ik beschouw 't zelfs als heel waarschijnlijk. Het zou echt niet de eerste keer zijn, dat Raffles zich ergens wist in te dringen zonder dat men ook maar het minste idee van zijn aanwezigheid had. Misschien herinnert u zich nog wel het geval van de Sultan van een van de Indiase provincies, ongeveer 1 jaar geleden. Onze donkere vriend, nogal ijdel uitgevallen, had zich getooid met de mooiste kroonjuwelen, hij verscheen als gast bij een van onze rijkste en meest bekende leden van de Society en hij was er nog geen half uur geweest of die ellendige Raffles had kans gezien hem een diamant te ontfutselen, ter waarde van bijna twaalfduizend pond sterling. Ja, ja, ik beschouw Raffles niet bepaald als een van mijn vrienden, maar ik geef toe, hij heeft een voortreffelijke smaak en weet zijn slachtoffers goed te kiezen. Welnu, bij die gelegenheid waren alle gasten zorgvuldig geselecteerd; u zult wel begrijpen, dat men geen invitatiekaart naar John Raffles had gestuurd en toch was hij er. Herinnert u zich soms wat hij gedaan had?

— Tot mijn spijt niet, beste Baxter. Een jaar geleden zat ik in Australië en ik verzeker u, dat ik wel aan iets anders te denken had, dan aan het lezen van kranten.

— Nu dan, hij had een van de invities door een truc gewoon belet aan de uitnodiging gevolg te geven, hij had zijn uiterlijk aangenomen en hij was in zijn plaats gegaan.

— Dat is een heel brutaal stukje, moest lord Baldwin toegeven, maar 'n schrander misdadiger herhaalt zulke waagstukken niet met zo 'n betrekkelijk korte tussenpoos. Voor hem geldt in de eerste plaats « non bis in idem ».

Maar Baxter haalde de schouders op en zei:

— Als hij dit niet doet, dan zal hij wel iets anders verzinnen, dat even goed is. Hij zal een van de bedienden zijn of de butler of de huisarts, die plotseling een kijkje komt nemen, en u mag er om lachen als u wilt, maar ik voor mij zou er mij beslist niet over verbazen, als hij zich voordeed als de vrouw des huizes. Ziet u wel, u lacht er om. Daardoor toont u alleen maar dat u Raffles nog niet kent, al zegt u honderd keer, dat ik hem niet in mijn macht zal weten te krijgen. Hij weet iedere denkbare gedaante aan te nemen, en hij vertoont zich nu eens als een kapitein van een havenstoombootje, dan weer als kelner, vandaag als taxichauffeur, morgen als matroos bij de grote vaart. Er is geen beroep of hij weet er althans genoeg van om geen flaters te slaan, hij kan zelfs een band plakken van zijn fiets, zo goed als een nieuwe bougie in een cilinderkop zetten. Hij is diamantslijper, hij kan paarden africhten, hij is een prima trapezewerker; twee jaar geleden, daarvan heb ik zekerheid, is hij eens een paar dagen achter elkaar opgetreden als circus-artiest, waarbij hij de ongelooflijkste toeren aan 't vliegende rek vertoonde, hij kan een paard beslaan, 'n vliegtuig besturen, op vijftig pas afstand een aas uit een kaart

schieten, een slot openbreken, zonder dat men er een krasje op ziet, hij kan een boek blinden, hij kan voortreffelijk tekenen, hij gaat even vaardig om met een roeiriem als met het tennisraket, hij is niet te slaan aan het wicket, maar ook als fielder zoekt u vergeefs zijns gelijke, hij speelt uitstekend piano en nog beter op de vioel, kortom ik zou werkelijk niet kunnen zeggen wat Raffles niet weet of kan. En nu, mijneheren moet ik u tot mijn spijt verlaten, mijn plicht roept mij naar Scotland Yard. Ik heb een belangrijke conferentie met James Sullivan, een van mijn beste detektives.

Baxter was opgestaan en nam met een bulging afscheid.

Een ogenblik later vertrokken ook de andere heren, zodat Lord William Aberdeen en zijn sekretaris alleen bleven.

Toen boog de eerste zich tot de jongeman over en fluisterde, terwijl een eigenaardige glimlach om zijn lippen speelde:

— Ik kan niet zeggen, dat ik reden heb, om die brave Baxter tot mijn vrienden te rekenen, daartoe vervolgt hij mij met wat al te grote ijver. Maar wat hij vanavond voor goeds van mij verteld heeft, dat zal ik toch niet gauw vergeten.

HOOFDSTUK II.

DE JUWELEN VAN DE PERZISCHE GEZANT

Een half uur later zaten Lord Aberdeen, alias John Raffles, alias Lord Lister en zijn trouwe vriend Charles Brand, zijn metgezel in heel wat gevaarlijke avonturen, in de grote, blauw gelakte auto, bestuurd door de vaste hand van de chauffeur, James Henderson, die hen snel terug reed naar het grote huis in de Cromwell-Street, dat de Grote Onbekende sedert enige jaren bewoonde onder de naam Lord William Aberdeen.

Nadat de vrienden enige tijd zwijgend naast elkaar hadden gezeten, begon Raffles:

— Die goede Baxter is onverbeterlijk. Met hoeveel vuur verdedigde hij de stelling, dat hij mij nog wel eens te pakken zou krijgen. O, aan zijn ijver ligt het zeker niet, want ik geloof, dat hij dag en nacht bezig is met het verzinnen van plannen, om die afschuwelijke booswicht, de plaag van Londen, machteloos te maken. Wat een gelukzalig ogenblik zou het in zijn leven zijn, wat zou het niet vele jaren van bittere teleurstelling goed maken, wanneer hij de Grote Onbekende eens eindelijk algemeen bekend kon maken.

— Ik hoop, Edward, dat die dag nog heel ver verwijderd is, wat zeg ik, dat hij nooit zal komen! riep Brand uit.

— Ook ik hoop, dat die dag heel ver is. Ik heb nog veel te doen. Ik heb mijn taak nog niet af, kwam Raffles.

Weer werd er enige tijd niet gesproken.

Maar Brand zag aan de gelaatsdrukking van Raffles, dat hij ergens

over nadacht.

En wat het onderwerp van de gedachten van de Grote Onbekende was, zou gauw genoeg blijken.

Plotseling hief Raffles weer het hoofd op en vroeg schijnbaar zonder bedoeling:

— Wanneer is dat feest van de Perzische gezant met zijn onuitsprekelijke naam?

— Op de zestiende van deze maand.

— Dank je. We hebben dus nog tien dagen de tijd.

— De tijd? waarvoor? vroeg Brand.

— Wat een vraag. Waar zat je dan met je gedachten, terwijl die goede dikzak het met lord Baldwin had over de kostelijke sieraden van Muhtechine es Sultaneh?

Brand liet een kreet van schrik en ongeloof horen en riep toen uit:

— Ik had het moeten voorzien. Natuurlijk, het kon niet uitblijven. Dat is nu net iets voor Raffles. Het lijkt onmogelijk en daarom juist moet het versierd worden.

— Wind je niet zo op, Charles! maande Raffles hem glimlachend. Je zegt zelf, dat het onmogelijk lijkt, het is het dus niet. Welnu, in dat kleine verschil juist ligt het sukses. Je denkt toch niet met een maniak te doen te hebben of met een Idioot? Alleen die proberen zaken tot een oplossing te brengen of dingen te bereiken, die inderdaad onmogelijk zijn.

Brand vond het genoeg, de schouders op te halen. Het was nog niet

gezegd, maar hij begreep heel goed, wat Raffles wilde en wat er in hem omging. Maar lang kon hij niet in dit stilzwijgen volharden, het werd hem te machtig.

En zo begon hij weer :

— Luister eens, Edward, wanneer ik zelf maar de geringste kans zag om hierin te slagen, zou ik je niet willen terughouden van wat jij nu eenmaal als noodzakelijk schijnt te beschouwen. Maar dit is onzinnig, het is onuitvoerbaar, het is het noodlot tarten. Letterlijk alles spant tegen je samen, om je plannen te verijdelen.

— Zeg eens wat, vroeg Raffles.

— Mijn redenen? Ik heb ze te kust en te keur.

— O, ik wil niet onbescheiden zijn, drie zijn er al voldoende. Als die steekhoudend zijn, wel, dan geef ik mij gewonnen en dan zie ik misschien wel van mijn plan af. Drie steekhoudende argumenten, Charles. Het is bijna te geef. Denk eens goed na, met drie redenen kun je mij gemakkelijk in de grond boren.

— Je drijft er de spot mee, en toch hoop ik je gauw genoeg te hebben overtuigd, dat je in je verderf loopt, als je bij dit idiote plan blijft volharden.

— Waar blijven je argumenten?

— Welnu dan, jijzelf hebt me vaak onderhouden, en dat niet ten onrechte, over het grote voordeel dat, het element van verrassing bij iedere onderneming van enige omvang kan opleveren. Dat element is echter hier niet aanwezig, de Perzische gezant is ruimschoots gewaarschuwd en je zult hem zeker niet kunnen verrassen.

— Het tweede?

— Er zijn vijf detektives in huis, onder de gasten verspreid, die de gezant natuurlijk de hele avond in het oog zullen houden.

— Het derde?

— Je bent niet uitgenodigd.

— Zijn wij er?

— Wij zijn er en ik geloof dat mijn argumenten afdoende zijn.

— Dat valt nog te bezien, ant-

woordde Raffles kalm. Ik wil je tegenwerpingen niet een voor een ontzenuwen, ofschoon mij dat gemakkelijk genoeg zou vallen. Ik wil je er alleen opmerkzaam op maken, dat er meer methodes zijn, waarmee ik mij meester kan maken van een deel van de juwelen en dat ik daarvoor, als ik zou willen, beslist niet de avond van de partij zou hoeven af te wachten.

— Waarom niet?

— Omdat, naar ik mij wel herinner, de juwelen op dit ogenblik niet in het huis van Muhtechine zijn.

— Niet? Waar zouden zij dan zijn?

— Bij de juwelier, die de opdracht heeft alle stenen goed na te zien en schoon te maken.

Brand bromde iets onverstaanbaars voor zich heen en wist blijkbaar niet al te goed, wat hij hierop moest antwoorden.

Raffles keek hem glimlachend aan en zei:

— Je ziet dus wel, Charles, dat er in plaats van één mogelijkheid twee zich voordoen, de juwelierswinkel, de feestzaal. Ik wil echter de moeilijkheden van het geval niet onderschatten, ik weet heel goed, dat het ditmaal geen kinderspel zal zijn en heel wat moeilijker dan in het geval van de Indische Sultan, waarover Baxter het had. We hebben echter tien dagen voor ons en mij lijkt, dat dit ruimschoots voldoende is om voorbereidingen te treffen.

— Je schijnt al enigszins op de hoogte te zijn van de omstandigheden van die prachtige stenen?

— Ik weet er althans heel wat van, antwoordde Raffles. Het zal je niet onbekend zijn, dat ik een bijzonder grote voorliefde heb voor kostbare stenen, niet alleen omdat die gemakkelijk te vervoeren zijn, maar ook omdat zij ten alle tijde hun grote waarde behouden, en in ieder land ter wereld te gelde zijn te maken en dat men ze lange tijd kan bewaren in een betrekkelijk kleine schuilplaats. Verder weet ik, dat de kostbare sieraden van de gezant zich momenteel

bevinden bij de juwelier Bingham in de King Albert-Street. Zij zijn daar, meen ik, gisteren heen gebracht en het reinigen van zo'n grote collectie stenen is natuurlijk niet het werk van één dag. Ik denk wel, dat Bingham de juwelen onder zijn berusting zal houden, tot de dag van het feest.

— En ik kan je garanderen, Edward, dat de safe van Bingham een van de sterkste en best beveiligde van heel Londen is, reageerde Brand. Ik heb het grootste ontzag voor je verbazende kennis op dat gebied, maar het lijkt me volkomen ondoenlijk die kluis binnen te dringen.

— Dat zal een onderzoek wel uitwijzen, Charles, antwoordde Raffles kalm. Iedere kluis heeft een zwak punt, het is alleen de kunst dat punt te vinden.

— Maar hoe zou je een kluis willen onderzoeken, waar dag en nacht een paar goed gewapende cipiers voor heen en weer lopen?

— Cipiers zijn maar mensen, dat wil zeggen onderhevig aan menselijke zwakheden, zoals wij ze allemaal hebben. Het zijn sterfelijke wezens en dus niet volmaakt. Ook zij moeten zwakke punten vertonen, het is mijn zaak, die zo snel mogelijk te ontdekken.

— Daarvoor zou je hen moeten bestuderen, Edward, en je zult er geen gelegenheid voor krijgen, hield Brand vol.

— Het is natuurlijk beter om hen zelf te bestuderen, maar als dat niet gaat zijn er ook nog hun vrienden en bloedverwanten. En het is een psychologische waarheid, dat anderen ons meestal beter kennen, dan wij zelf. Maar ik heb het al gemerkt, je bent alweer in de contramine, Charles. Je schijnt niet veel zin te hebben

in de juwelen van Muhtechine. Maar ik heb het er nu eenmaal op gezet, een handvol van die prachtige stenen in mijn bezit te krijgen, misschien wel allemaal, want van de opbrengst zou ik heel wat arme mensen gelukkig kunnen maken.

Brand haalde de schouders op en antwoordde niets. Hij wist dat zijn protesten geen resultaat zouden hebben.

De beide vrienden spraken weinig in de Cromwell-Street.

En nauwelijks waren de beide mannen de grote bibliotheek binnen gegaan, waar zij doorgaans zaten, wanneer zij tamelijk vroeg in de avond thuis waren, of Raffles veranderde het onderwerp van het gesprek en die hele avond werd er geen enkel woord meer besteed aan de juwelen van de Perzische gezant.

Maar Brand liet zich daardoor niet in slaap sussen.

Hij kende Raffles en hij kende zijn methodes, zijn vriend liet nu zijn plan «rijp worden», zoals hij het placht uit te drukken en het beste middel om zover te komen was, er gedurende enige tijd niet meer aan te denken.

En zo spraken de beide vrienden over de komende Derby, over de Kabinetswisseling in Frankrijk, over de kwestie Laos, over de voordelen van beschermde rechten, over de mogelijkheden van de wereldvrede, maar zij spraken geen enkele keer van de kostbaarheden van Muhtechine es Sultaneh.

Maar niettemin wist Brand zeker, dat Raffles hem niet later dan de volgende dag een volkomen uitgewerkt plan zou voorleggen, om in het bezit van de kostbare juwelen te komen.

HOOFDSTUK III.

DE SOIRÉE

Twaalf dagen waren verlopen.

Men sprak algemeen over de soirée van de Perzische gezant, die die avond zou plaats vinden en die werkelijk schitterend beloofde te worden.

Er waren ruim driehonderd gasten uitgenodigd, waaronder de meest vooraanstaande mannen op politiek, maatschappelijk en artistiek gebied, en het was bijna zeker, dat ook de Minister van Buitenlandse Zaken enige ogenblikken zijn opwachting zou komen maken, ofschoon de soirée geen officieel karakter droeg.

Het was de gewone jaarlijkse, grote partij, die door bijna alle zaakgelastigden in de Engelse hoofdstad worden gegeven.

De Perzische gezant sloot ditmaal de rij en tevens door de ziekte van zijn enige dochter Mirza was het dus heel laat in het seizoen geworden, zodat vele schatrijke Londenaars al naar buiten waren vertrokken, of al waren begonnen aan hun plezierreizen naar Zwitserland, Italië of Griekenland.

De echtgenote van de gezant, een geboren Engelse, en vrouw van artistieke gaven, had een soort programma opgesteld voor die avond.

Natuurlijk zou er gedanst worden en voor de rest zou een beroemde bariton enige liederen ten beste geven, er zouden een paar tableaux vivants vertoond worden door jongelui uit adellijke kringen en tenslotte zou er een souper plaats hebben, waarbij op tweehonderd couverts gerekend

was.

De Perzische gezant, van zichzelf en door zijn huwelijk al bijzonder rijk, had door zijn regering in Teheran een van de mooiste huizen in het West End van Londen toebedeeld gekregen, bij uitstek geschikt om er dergelijke feesten aan te richten.

Het bevatte een zeer grote banketzaal, die zeker wel vijfhonderd mensen kon bevatten en waar dus ruimte in overvloed zou zijn om te dansen.

Daarnaast lag de zaal, niet minder groot, waar een groot aantal tafels gedekt zou worden, ten behoeve van de gasten, die aan het souper zouden deelnemen.

Het huis was aan alle kanten omgeven door een tuin, aan de achterkant door een muur afgesloten, en aan de kant van de straat begrensd door een laag hek.

Een hele stoet bedienden, waaronder vijf Perzische, was nodig om dit huis, een waar paleisje, in een behoorlijke staat te kunnen houden.

Voor die avond echter had men een twintigtal extra bedienden moeten aannemen en James Sullivan, de beroemde detektive, had in hoogst eigen persoon zijn bemiddeling verleend bij de keus van deze bedienden, zodat men volkomen gerust kon zijn wat hun betrouwbaarheid betraf.

Want nog altijd vreesde men op Scotland Yard, dat de Perzische gezant zich nog wel eens kon beklagen, in het openbaar met zulk een vracht

diamanten te hebben gepronkt.

Zonder dat hij er iets van wist, had Baxter dan ook al van acht uur in de avond af een tiental van zijn beste rechercheurs uitgestuurd, om het huis onopvallend te bewaken.

En daarbinnen bevonden zich bovendien de vijf detektives, die opdracht hadden, de gezant, zonder dat het al te veel opviel, geen ogenblik uit het oog te verliezen.

Wat de juwelen betreft, die lagen nog altijd veilig en wel in de safe van de juwelier Bingham.

Iedere dag op geregelde tijden telefoneerde Baxter, of zij er nog wel waren, zo werd hij beheerst door het idee fixe, dat men zou proberen, de juwelen tijdens de solrée, of misschien wel lang daar voor te stelen.

Bingham zelf werd tenslotte aangestoken door deze vrees en hij nam alle denkbare voorzorgsmaatregelen, opdat de stenen althans uit zijn zaak onmogelijk zouden kunnen worden gestolen.

Hij ging zelf zover, ze eigenhandig, alleen zittend in zijn kantoor, met 'n geladen revolver onder zijn bereik, te reinigen en met alcohol op te wrijven, terwijl de kleine herstellingen werden verricht door een vakman, die al vijftig jaren in zijn dienst was en dan nog onder zijn toezicht.

Wat de bewakers van de kluis betreft, men had ze vervangen door twee detektives en deze werden tweemaal per dag afgelost door collega's.

Het kon dus volkomen uitgesloten worden geacht, dat zelfs een man als John Raffles de brutaliteit zou hebben gehad, een poging te ondernemen om zich van de juwelen meester te maken.

Alle bezoekers van de juwelierswinkel werden in het geheim bespijonneerd door een achter een gordijn verborgen, gewapend politiemann, die hen heel nauwkeurig in het oog hield en die klaar stond bij de minste verdachte beweging, toe te schieten.

Zelfs had een Amerikaan, die de vraag gesteld had, de sieraden van de Perzische gezant eens te mogen

beziichtigen, een paar hele onaangename ogenblikken doorgemaakt, want men had hem zonder pardon naar het bureau gebracht, dat hij pas en paar uren later mocht verlaten, nadat zijn identiteit onaanvechtbaar was vastgesteld.

Om zes uur in de avond waren de juwelen in een stevig stalen kistje door Bingham in eigen persoon, die ook bij de gasten zou zijn, naar het huis van de gezant overgebracht en zo groot was zijn ongerustheid, dat hij zelfs zijn eigen auto niet had willen gebruiken, maar gebruik had gemaakt van een bus, die hem vlak voor het prachtige herenhuis afzette.

Hij stond er op, dat de gezant zelf de juwelen in ontvangst nam, keek toe hoe deze ze in zijn brandkast tijdelijk wegborg en haalde toen pas verlicht adem.

Hij droeg tenminste de verantwoordelijkheid niet meer en dat was een grote geruststelling voor hem.

Tegen half negen begonnen de eerste gasten te komen en om negen uur reed een onafgebroken stroom van auto's tot voor de overkapte ingang van het gezantschapsgebouw.

In de ruime marmeren hall, waar enige prachtige bronzen beelden waren geplaatst, werden de gasten door ijverige bedienden, die hun jassen, mantels en hoeden in ontvangst namen, om deze kledingstukken naar de vestiaire te brengen, ontvangen.

Vervolgens bestegen zij de monumentale trap en werden op het ruime portaal daarboven begroet door de vrouw des huizes, een rijzige dame in het midden van de veertig, bijgestaan door haar dochter.

Mirza was een allerliefst meisje, met een olijfkleurige teint en de prachtigste zwarte ogen, die men zich maar kan voorstellen.

Zij had een groot gedeelte van haar jonge leven in Engeland doorgebracht en daar ook haar opvoeding genoten.

De beide dames hadden post gevat bij de ingang van de grote balzaal en iets verder stond de dikke

butler, gewapend met een vergulden staf, die met een duidelijke stem de naam der binnenkomende gasten afriep.

Het was ongeveer half tien, toen hij de naam van Lord William Aberdeen noemde.

Want Raffles had zich, geholpen door zijn vele connecties, laten uitnodigen en zo kwam hij nu de grote feestzaal binnen, met het gemak van de man van de wereld, die gewend is zich in de deftigste gezelschappen te bewegen.

Hij trof al gauw enige kennissen aan en ook lord Baldwin, die tot de genodigden behoorde.

De beide heren spraken enige ogenblikken op zachte toon met elkaar totdat Raffles zijn blik vestigde op een kleine man, met kobaltblauwe ogen, hangwangen, gitzwarte wenkbrauwen en glanzend zwart haar, waarvan echter op het hele middelste gedeelte van de schedel niets meer te bespeuren viel.

Hij was corpulent en liep iets gebogen, alsof hij iets op de grond zocht.

Daarbij speelde hij zenuwachtig met een kolossale lorgnet, waarvan de glazen in een breed schildpadden montuur waren gevat.

— Wie is dat heertje? vroeg hij fluisterend.

— Die kleine man met zijn kale hoofd? Wel, dat is Bingham, de juwelier uit de King Albert-Street, antwoordde lord Baldwin. Kent u hem niet?

— Nee, ik heb niet het genoegen. Dat is dus de man, die de kostbare juwelen van de gezant in bewaring heeft gehad?

— Juist. En ik geloof, dat hij de hemel dankt, dat hij ze heelhuids heeft overgebracht.

— Ja, dat vertrouwde hij niemand anders toe. Baxter had hem door zijn voortdurende waarschuwingen zo zenuwachtig gemaakt, dat hij niemand en bijna zichzelf niet meer vertrouwde. Apropos, hebt u Muhtechine zelf al bewonderd?

— Nee, ik kom net binnen.

— Kijk dan eens goed, want daar komt hij aan.

Inderdaad naderde met langzame passen aan de zijde van de Minister van Buitenlandse Zaken, met wie hij een levendig gesprek scheen te voeren, de Perzische gezant.

Hij was een rijzig, breedgeschouderd man, met trotse, regelmatige geaanstrekken en het kon niet anders gezegd worden of het witte statiegewaad dat hij droeg stond hem uitstekend.

Maar vooral werd de aandacht getrokken naar zijn borst, die letterlijk fonkelde van diamanten.

In het midden, opgehangen aan twee briljanten haken, hing de beroemde plak, een vierkante gouden plaat met afgeronde hoeken, fijn geciseleerd en letterlijk bezaaid met diamanten van het zuiverste water, waarvan de middelste bijna zo groot was als een duivenei en onberispelijk geslepen.

De glans die dit sieraad uitstraalde, was bijna oogverblindend.

Naast deze plaat waren rijen turkooizen, smaragden, topazen en andere edelstenen opgehangen, aan kleine gouden kettinkjes, die Phileas Baxter dodelijk ongerust maakten, die ook onder de gasten was, want hij was van oordeel dat het niet moeilijk zou zijn een of meer van deze kettinkjes tersluiks door te knippen.

Hij vertrouwde echter op zijn vijf detektives, die overal met de gezant mee liepen, alsof zij wachters waren van een of andere planeet en die onmiddellijk van alle gasten te onderscheiden waren, al meenden zij het zelf van niet.

Zelfs de dames, die bekend waren als de bezitsters van een prachtige collectie diamanten, keken met jaloerse nijd en grote bewondering naar de fonkelende stenen en zij hadden vrij gauw de waarde van al die sieraden getaxeerd: de gezant droeg daar zeker, alles bij elkaar, voor een waarde van 150.000 pond sterling op zijn borst.

Raffles keek een ogenblik naar de gezant en zei toen hoofdschuddend tot lord Baldwin:

— Ik geloof dat onze goede vriend Baxter toch wel gelijk had. Het is onvoorzichtig, wat de gezant doet.

— Maar hij wordt door vijf politiemannen bewaakt, mylord.

— Maar gaan die dan door het hele huis met hem mee?

— Overal. Zij hebben opdracht hem niet verder dan vijf meter van zich te laten verwijderen. Men heeft hun foto's gegeven van de gezant, behangen met deze zelfde juwelen, die zij dag en nacht bestudeerd hebben en zij zouden het direkt merken al ontbrak er ook maar de kleinste diamant aan de verzameling.

— En veronderstel eens dat de gezant de zaal uitgaat.

— Hij zal hem niet verlaten, maar als hij het deed, dan zouden zijn trawanten hem volgen, meer dan ooit.

Intussen was het dansen al begonnen en Muhtechine keek met een beschermend glimlachje toe, nog altijd aan de zijde van de Minister van Buitenlandse Zaken. De vijf detektives waren op enige afstand gaan staan en hielden hun blikken niet van hem af.

Zo verstreek de avond en terwijl de levende beelden vertoond werden, waarbij het licht in de zaal getemperd werd, namen de detektives de gezant als het ware in hun midden. Baxter echter, haalde pas verlicht adem, toen overal het elektrische licht weer brandde en de gezant nog in het volle bezit van zijn diamanten bleek te zijn.

Het ogenblik brak aan, waarop het souper zou beginnen.

De gezant had galant zijn arm geboden aan de echtgenote van de minister en geleidde haar naar haar plaats aan de grootste tafel, die in het midden van de eetzaal stond en waar plaats was voor een zestigtal eregasten.

Aan de tafel namen de voornaamste gasten plaats, terwijl de anderen zich een plaatsje uitzochten aan de

overige, kleinere tafels, waar naamkaartjes naast het menu, hun plaatsen aanwezen.

De bedienden liepen ijverig heen en weer en na de eerste stilte, waarmee bijna iedere maaltijd begint, waren de gesprekken gauw in volle gang.

Raffles, die een plaats had gekregen, vanwaar hij de gezant goed kon zien, liet zijn ogen over de verschillende tafels gaan en had al een paar keer de blik verrast, die Mirza nu en dan snel wisselde met een jongeman van ongeveer vijftientig jaren, die aan een van de zijtafels zat en die Raffles herkende als Kumar Gaffer, de jeugdige legatiesekretaris, die nu in zoverre weer in genade scheen te zijn aangenomen, dat hij voor deze soirée was uitgenodigd.

— Het meisje schijnt hem dus niet op te geven, mompelde Raffles voor zich heen. Dat pleit voor haar en voor de jongeman ook. Ik ben benieuwd of de oude heer zal blijven weigeren en het lieve kind zal verbieden aan een huwelijk met die knappe jongeman te denken.

Raffles had als tafeldame een oude markiezin, die praalde met een prachtig en kostbaar diamanten halssnoer dat al direkt de aandacht trok van de Gentleman-Avonturier.

Hij schatte de waarde op minstens 800 pond sterling en hij begreep niet, waarom zo'n tanige oude vrouw zich niet liever behing met een eenvoudig snoer van bloedkoralen of van parels.

Hij prentte zich de naam van de oude dame goed in het geheugen, het kon voor later nog wel eens bruikbaar zijn.

Markiezin Raley had het algauw over de kostelijke juwelen, waarmee de Perzische gezant zich had uitgedost, en niet zonder jalouzie maakte zij de opmerking:

— Het moest een man eigenlijk verboden zijn, juwelen te dragen. Vindt u dat ook niet, mylord?

— Het hangt voor een groot gedeelte van de man af, mylady, ant-

woordde Raffles. Vergeet niet, dat hij een Pers is en dat hij de kleding van zijn land draagt. Op een zwarte rok en op een wit overhemd zouden deze juwelen waarschijnlijk een heel andere en een heel lelijke indruk maken.

De markiezin keek nog enige ogenblikken naar de gezant en vroeg toen, naar zij meende fluisterend, maar toch zo dat men haar vijf plaatsen verder duidelijk kon horen:

— Wat denkt u zouden zij wel echt zijn?

Raffles trok zijn wenkbrauwen zo hoog mogelijk op en herhaalde, harder dan noodzakelijk was:

— U vraagt of de stenen van de gezant echt zijn, mylady? Wel, dat zou ik wel denken. Maar als u er niet zeker van bent, dan zoudt u het hem misschien eens kunnen gaan vragen.

Hier en daar werd gelachen, maar de markiezin zei kalm:

— Als u soms gelooft dat ik het niet zou durven, dan vergist u zich. Het wordt wel meer gedaan door mensen van wie men heel goed weet, dat zij in het bezit zijn van echte diamanten, maar ik vind het ontactvol en smakeloos.

De opmerking van de markiezin was al van mond tot mond gegaan, en deed nu blijkbaar de ronde onder de gasten aan de hoofdtafel.

En ook de gezant moest ze hebben gehoord, want hij glimlachte een beetje medelijdend en ineens klonk zijn stem boven het gedempte stemmen-gerucht uit:

— Wanneer mevrouw de markiezin de Railey in de mening verkeert, dat mijn juwelen, die ik op het ogenblik draag, niet echt zijn, dan kan zij niets beters doen, dan er zich van te komen overtuigen.

De markiezin bloosde flauwtjes, maar zij was beslist niet uit het veld geslagen en zei half lachend terug:

— Men heeft geklapt, excellentie. Maar ik ben er echt niet boos om. Ik zou het in dit bijzondere geval ook niet zo kwalijk nemen, wanneer u uw echte stenen in de brandkaas had

gelaten en daarvoor in de plaats nagemaakte had aangedaan. Maar het zou mij weinig verder brengen, als ik zo van dichtbij kwam bekijken, want ik ben, helaas, niet in staat, valse van echte te onderscheiden.

— Luister eens, mylady, zo komt u niet van mij af, hernam de gezant terwijl hij lachend met de vinger dreigde. U hebt mij nu eenmaal geblameerd voor mijn gasten, want ik zelf vind niets zo tactloos als het dragen van nagemaakte stenen, en ik ben te trots op mijn verzameling, dan dat ik het zou kunnen hebben, dat uw woorden ook maar de minste verdenking betreffende hun echtheid bij mijn gasten zouden doen opkomen. Mijn waarde Bingham, wilt u zo vriendelijk zijn, eens even te constateren of mijn juwelen echt zijn.

De juwelier, die aan een andere tafel zat, veegde snel de dikke lippen af met zijn servet, at zo vlug mogelijk zijn mond leeg en zei toen:

— Maar iedereen, uwe excellentie, iedereen weet toch, dat uw kostbare diamanten echt zijn. Wie zou daaraan kunnen twifelen?

— Nee, nee, u moet nu eens niet zo gemakzuchtig zijn, drong de gezant glimlachend aan. Het is mij niet voldoende of u dat van uw plaats beweert. Mijn gasten zullen u, de bekende juwelier, natuurlijk dadelijk geloven. Wees dus zo goed, bekijk deze stenen eens en stel dan markiezin de Railey gerust.

De juwelier legde zijn servet neer, na nogmaals zijn lippen te hebben afgeveegd en dribbelde met kleine pasjes naar de plaats, waar de gezant zat.

Deze had zich een beetje omgekeerd op zijn stoel, opdat Bingham de juwelen op zijn gemak zou kunnen bekijken.

Niet helemaal op zijn gemak, zenuwachtiger dan gewoonlijk, boog de juwelier zich voorover, zette zijn loergnet op en week na een paar seconden plotseling terug, alsof hij een klap op het hoofd had gekregen.

Hij haalde zijn zakdoek te voorschijn, bette zijn voorhoofd er mee, wreef de glazen van zijn lorgnet op, bukte zich weer over de stenen en zei toen op schorre toon:

— Neem mij niet kwalijk, excellentie, zoudt u zo goed willen zijn de vierkante, gouden plaat even los te maken?

— Losmaken? herhaalde de gezant verwonderd. Waarom?

— Ik wilde... Ik zou ze graag eens meer van dichtbij bekijken. Ik...

— Maar spreek dan toch uit, man, riep de gezant ongeduldig uit. Waarom ziet u zo bleek? Waarom stottert u zo?

— Ik verzoek uwe excellentie dringend, mij de gouden plaat even te laten bezichtigen, drong de juwelier aan.

Het was doodstil in de zaal geworden en men hoorde zelfs niet het minste gerinkel van vork of mes.

Iedereen scheen te voelen, dat er iets ernstigs op til was.

De gezant, nu zelf ernstig ongerust, maakte de vierkanten, gouden plaat los van de haken en gaf Bingham het voorwerp.

Deze liep er mee naar de dichtst bijzijnde elektrische wandluchter, haalde een kleine loupe uit zijn zak, tuurde er ingespannen door, tastte in zijn vestzak, om er een kleine diamant uit te halen en kraste ermee over de middelste steen.

Toen leunde hij tegen de muur en bijna was het sieraad uit zijn machteloze hand gegleden.

Hij trilde over zijn hele lichaam en als het niet zo doodstil was geweest, had men onmogelijk kunnen horen, dat hij op hese toon de woorden mompelde:

— Uwe excellentie, dit sieraad is vals.

HOOFDSTUK IV.

DIAMANTEN EN LIEFDE

Het is onmogelijk, de opwinding te beschrijven, die op deze mededeling volgde. Overal spraken de gasten door elkaar en een paar van de dames vonden het zelfs noodzakelijk, flauw te vallen.

Wat de gezant betreft, hij was doodsbleek geworden, sprong op en stormde op Bingham toe en schudde hem heen en weer, na hem bij de schouders te hebben gegrepen.

— Weet je wat je daar zegt, kerel? Ben je krankzinnig geworden? Dit sieraad zou vals zijn? Maar dat is toch onmogelijk. U hebt zelf de stenen vandaag nog in uw handen gehad, nietwaar?

— Vanochtend, uwe excellentie.

— Welnu, waren de stenen toen echt?

— Zonder enige twijfel.

— Wilt u mij dan eens zeggen, hoe u zich voorstelt, dat het gekomen kan zijn, dat de sieraden nu plotse-ling vals zijn?

De juwelier haalde met een wanhopig gebaar de schouders op en antwoordde:

— Ik weet het niet, excellentie. Ik sta voor een raadsel. Het is mij volkomen onbegrijpelijk, mijn hoofd duizelt er van.

— Waar hebt u dit sieraad en de overige juwelen gelaten, nadat u ze vanochtend in handen hebt gehad? vroeg de gezant.

— Ik heb ze zelf weer in de kluis geborgen, excellentie. Ik weet niet wat er gebeurd kan zijn, maar ik wil, ik moet zekerheid hebben. Ik ga di-

rekt naar huis. Wie weet wat daar gebeurd is? Over een half uur kan ik weer terug zijn, ik zal mijn chauffeur zo hard laten rijden als hij kan. De juwelen neem ik mee of liever het waardeloze glas, dat ik hier in mijn hand heb. Ik houd ze ter beschikking van de justitie.

— U kunt doen wat u wilt, Bingham, zei de gezant op ijskoude toon, maar ik waarschuw u, dat ik u aansprakelijk stel voor de schade. U weet heel goed, dat ik u echte diamanten in bewaring heb gegeven en ik moet er echte voor terug hebben.

— Misschien kan ik u vanavond nog opheldering geven, excellentie, antwoordde de juwelier, het zweet van zijn voorhoofd vegend. Misschien is nog niet alles verloren, misschien ontdek ik daarginds de oplossing van het raadsel.

En zonder zelfs afscheid te nemen van de gasten, rende de juwelier de zaal uit, viel meer dan hij liep, de trap af en was het volgend ogenblik het huis uitgestormd, nadat hij als een krankzinnige om zijn auto had geroepen, die er echter nog niet bleek te zijn, zodat hij wel genoodzaakt was van een taxi gebruik te maken.

Intussen zat de juwelier al lang in dit voertuig, toen de opschudding daarbinnen nog zelfs haar hoogtepunt niet had bereikt.

Het had niet veel gescheeld of de heer Baxter had het voorbeeld van de juist genoemde dames gevolgd en was flauw gevallen.

Hij wist zich echter uit alle macht te beheersen, zocht overal met zijn ogen rond en kreeg eindelijk James Sullivan, de beste detektive van Scotland Yard in het oog, die bleek was geworden, maar overigens heel kalm was gebleven.

Hij wenkte hem bij zich, greep zijn arm en zei hijgend:

— Er moet onmiddellijk gehandeld worden, Sullivan. Niemand mag het huis verlaten, versta je? Noch iemand van de gasten, noch een van de bedienden.

— Komt voor elkaar, mijnheer Baxter, maar ik betwijfel sterk of wij daarmee geholpen zijn, zei Sullivan kortaf. Ik denk namelijk, dat wij niet hier in huis moeten zoeken, maar elders. Het is volgens mij duidelijk, dat de gouden plaat met de juwelen al tegen de valse verruild was, voor de gezant haar in de brandkast sloot. Daarover moeten wij echter zekerheid hebben.

Met deze woorden baande Sullivan van zich een weg door zijn gasten, die allemaal aan tafel waren opgestaan en zich nu om de gezant verdrongen, waarbij hij op de voet werd gevolgd door Baxter, die vreesde, dat hem anders het initiatief zou worden ontnomen.

Bijna tegelijkertijd stonden zij voor de gezant, die buiten zich zelf was van opwindning en woede, en wel geneigd scheen te zijn het hele hoge gezelschap, zoals het reilde en zeilde, gevangen te laten nemen en in de gevangenis te laten werpen.

Zijn Perzisch bloed sprak!

Sullivan stapte op hem toe, maakte zich bekend en begon:

— Sta mij toe, excellentie, dat ik u enige vragen stel. De tijd dringt, en als wij werkelijk resultaat willen zien van ons onderzoek, dan mogen wij geen sekonde verliezen.

— Vraag dan wat u wilt, mijnheer Sullivan. Ik vrees echter, dat ik u bitter weinig zal kunnen zeggen. De hele zaak is voor mij een raadsel. Ik zou er een eed op hebben willen doen, dat ik het echte gouden

plakkaat op mijn borst had.

— Hoe laat was dat ongeveer, excellentie?

— Precies half negen.

— Hoe laat hebt u de juwelen uit de handen van mijnheer Bingham ontvangen?

— Om zes uur.

— Waar was het sieraad gedurende die tussentijd?

— In mijn brandkast!

— Waar waren de sleutels?

— Die had ik mijn zak.

— Wat hebt u gedaan tussen zes uur en half negen?

— Na zessen heb ik een kwartier gewerkt, daarop ging ik dadelijk naar de eetzaal om met mijn familie te dineren. Ik stond om half negen pas van tafel op en liep toen regelrecht naar mijn studeerkamer, waar de brandkast staat.

— Waren er gasten aan tafel?

— Nee, wij waren onder elkaar, mijn vrouw, mijn dochter en mijn particuliere sekretaris, mijnheer Mustaphar Edzoni.

— Wat gebruikt u voor een brandkast?

— Een Chatton.

— Natuurlijk met een letterslot?

— Ja.

— Kent, behalve u, nog iemand de combinatie van het slot?

— Alleen mijn dochter en mijn sekretaris.

— Is de heer Mustaphar Edzoni op het ogenblik hier?

— Inderdaad, mijnheer, antwoordde een stem en een jongeman met donker uiterlijk en in onberispelijke avondkleding, stapte naar voren.

Sullivan monsterde hem snel en richtte hem toen de vraag:

— Mag ik u vragen, mijnheer Edzoni, hoe u van zes uur af tot half negen uw tijd besteedt?

De sekretaris fronste even de wenkbrauwen, haalde onmerkbaar de schouders op en antwoordde toen tamelijk spottend:

— Dat zal ik u vertellen. Van zes uur af ben ik geen sekonde van de zijde van Zijne Excellentie geweken,

omdat ik een voorgevoel had, dat Scotland Yard mij het eerst zou beschuldigen, als er iets met de juwelen gebeurde. Particuliere sekretarissen hebben altijd in een kwade reuk gestaan.

— Houdt mij de opmerking ten goede, mijnheer Edzoni, antwoordde Sullivan koeltjes. Maar ik geloof niet, dat dit het juiste ogenblik is om grapjes te maken.

— Dat wil ik doen, beste Sullivan, antwoordde de jongeman hooghartig, mits u mij slechte wilt toestaan de opmerking te maken, dat u met vechten begonnen bent. Wind er maar geen doekjes om, u dacht mij met uw vraag in een moeilijk parket te brengen en u hoopte, dat ik geen alibi zou kunnen garen. Kort en goed. Zijne Excellentie zal graag getuigen, dat ik hem van zes uur af tot half negen niet of zo goed als niet verlaten heb.

Zonder zich van zijn stuk te laten brengen door deze hooghartige woorden, keek Sullivan, die heel wat mensenkennis had, de Perzische gezant vragend aan.

Deze knikte bevestigend en zei:

— Het is zo. Mijnheer Edzoni heeft mij gedurende die twee en een half uur samen zeker geen vier minuten verlaten. Laat ik hier aan toevoegen, dat ik iedere beschuldiging, die hem zou treffen, met verontwaardiging beslist van de hand wijs.

Edzoni wierp de gezant een dankbare blik toe en stapte weer in de rijen van de gasten terug, zonder zich verder om Sullivan te bekommeren.

De detektive voelde wel, dat hij de eerste slag verloren had, maar daarvan was op zijn gezicht niets te bespeuren.

Kalm ging hij verder:

— In zaken als deze moet men met alle mogelijkheden rekening houden, Excellentie, en ik denk er dan ook niet aan, mijnheer Edzoni mijn verontschuldiging aan te bieden. Wat hij net zei, is volkomen juist, parti-

culiere sekretarissen staan inderdaad in een kwade reuk. Dat komt, omdat zij in de meeste gevallen volkomen vrijheid van handelen hebben, de combinatie van het letterslot van een brandkast kennen en heel dikwijls gemakkelijk de sleutels kunnen bereiken. Wij stappen echter van dit onderwerp af, voorlopig; en ik zou u wel willen vragen, Excellentie, of de deur van uw studeerkamer gesloten was gedurende die twee en een half uur.

— Nee, ik sluit de deur alléén 's nachts, antwoordde de gezant.

— Het is dus mogelijk, dat iemand er is binnengestapt, zonder dat u het hebt gemerkt?

— Dat is inderdaad heel goed mogelijk.

— Toen u de juwelen aandeed, hebt u toen beslist niets bijzonders aan het gouden plakkaat gezien?

— Beslist niet. Ik kan mij op dit ogenblik nog niet voorstellen, dat ik het bedrog niet direkt gezien heb.

— O, wat dat betreft, men maakt tegenwoordig op verbluffend bedrieglijke manier allerlei edelstenen na, sprak Sullivan. Het raadsel ligt alleen hierin: Op welk tijdstip kan het echte sieraad tegen het valse verruild zijn, en verder: hoe is het mogelijk, dat men het zo nauwkeurig heeft weten na te maken, terwijl het al die tijd in de safe van de juwelier heeft gelegen?

Niemand antwoordde op deze vraag, omdat niemand er een antwoord op wist.

Het was ongetwijfeld zeer raadselachtig en Baxter voorzag enige uiterst onaangename dagen.

Hij had net het vertrek verlaten en aan zijn mannen op straat en de detektives binnenshuis opdracht gegeven, hun aandacht te verscherpen en niemand toe te laten het huis uit te gaan.

Nu begreep hij echter, dat deze voorzorgsmaatregel vrijwel overbodig was, want het was duidelijk, dat de bedrieger zich niet binnenshuis kon bevinden.

Sullivan had enige tijd nagedacht en zei nu, terwijl hij zijn stem verhef:

— De dames en heren hoeven zich verder niet ongerust te maken, zij gaan volkomen vrij uit. Er is geen sprake van, dat een van de gasten ook maar een ogenblik kan verdacht worden.

Een gemompel van instemming en opluchting ging door de genodigden.

Baxter echter nam Sullivan terzijde en fluisterde hem toe:

— Maar ik heb net opdracht gegeven, dat alle ingangen bewaakt moeten worden en dat niemand het huis mag verlaten.

— Dan kunt u die order gerust weer intrekken, althans wat de gasten betreft, zei Sullivan kortaf. Als de juwelen geruild zijn, terwijl zij in de brandkast lagen, dan kan het alleen maar gedaan zijn door iemand, die hier in huis heel goed bekend is en de gasten kwamen pas om half negen. Ik ben echter overtuigd, dat de ruiling al gebeurd moet zijn in de zaak van Bingham.

Intussen was de stemming totaal bedorven en tersluiks begonnen de gasten zich te verwijderen.

Lord Baldwin was een van de eersten, die verdween.

Hij had Raffles in een hoekje getrokken en fluisterde hem toe:

— Ik maak dat ik weg kom. Ik word niet graag bij dergelijke zaken betrokken. Maar Baxter is er slecht aan toe, dat is zeker. Weet u wie hij verdenkt?

— Ik heb er niet het flauwete idee van. Die jonge sekretaris misschien?

— Welnee. Van Edzoni is natuurlijk geen sprake. Hij verdenkt John Raffles. Ik geloof, dat hij gelijk heeft, mylord.

— Wie weet, zei Raffles met een vaag glimlachje.

En daarop namen de beide heren afscheid van elkaar.

De echtgenote van de gezant had na het pijnlijke voorval zich bijna direkt naar haar kamer teruggetrokken en liet een Mirza over, de ge-

ten uitgeleide te doen.

Er waren bijna drie kwartier verlopen, sedert het tijdstip, waarop Bingham het valse juweel naar zijn winkel terug had gebracht, toen Sullivan op zijn horloge keek en een zachte kreet van verwondering slaakte.

— Waar blijft Bingham toch? wendde hij zich nu op half luide toon tot Baxter, die, zoals men het noemt, geen droge draad aan het lijf had.

— Ik vermoed dat hij al bezig is een onderzoek in te stellen, gaf de gezant te kennen, die de uitroep gehoord had.

Er verstreek een kwartier.

Het kwartier werd twintig minuten, de twintig minuten groeiden aan tot een half uur en nog altijd was de juwelier niet terug.

Eindelijk kon Sullivan zijn ongeduld niet langer bedwingen.

— Er moet iets gebeurd zijn, Excellentie, merkte hij eindelijk tegen de gezant op. Ik kan mij echt niet begrijpen, waaraan zijn wegblijven valt toe te schrijven.

— Hij zal toch onderweg niet zijn overvallen? opperde Gaffer, die van plan scheen te zijn, tot het allerlaatste te blijven.

— Dat zou al heel toevallig zijn, gaf Sullivan ten antwoord. Berovingen in een taxi hebben er in onze stad gelukkig nog niet plaats gehad.

Vaak loont het de moeite niet en het gevaar is te groot, dat de man, die binnen in het voertuig zit, wat al te haastig met zijn revolver is.

Op dit ogenblik vloog de deur open en op de drempel verscheen de juwelier Bingham.

Zijn gezicht was bleek en vertrokken en zijn kobaltblauwe ogen dreigden hem uit het hoofd te pullen.

Hij wankelde tot in het midden van het vertrek en viel daar, alle decorum uit het oog verliezend, op een stoel neer.

Er ging een kreet van verrassing op onder de weinige gasten, die nog aanwezig waren en dadelijk werd de juwelier omringd door de personen

die bij het geval betrokken waren.

— En Bingham? riep de gezant uit, terwijl hij de hand van de juwelier greep. Kom tot jezelf, man. Heb je de echte juwelen ontdekt? Kan ik ze terug krijgen? Zeg dan toch iets.

Bingham snakte naar adem en eindelijk kwam het met moeite over zijn lippen:

— De gouden plaat ...met de juwelen... die u vanavond tijdens het

feest gedragen hebt... waren helemaal niet vals.

— Wat zegt u daar? brulde de Perzische gezant. U hebt zich dus niet vergist? Hoe kon u nog geen anderhalf uur geleden zeggen, dat zij vals waren?

— Dat heb ik niet gezegd, Excellentie... en ik kon het ook niet gezegd hebben, want ik ben hier vanavond... helemaal niet geweest!

HOOFDSTUK V

EEN VERRASSING

Het is onmogelijk, de indruk te beschrijven, die deze weinige woorden verwekten.

De Perzische gezant was de eerste die weer sprak:

— Kom, kom, Bingham, geen grapjes, kerel! Die komen hier zeker nu niet te pas. Wat raaskalt u toch? U zou hier niet geweest zijn? Mag men weten, waar u dan wel geweest bent?

— Ik zweer u, dat het de waarheid is, Excellentie. Ik ben hier niet geweest vanavond en ik kon niet, want een paar sluwe boeven hebben mij het onmogelijk gemaakt. Al om half zeven maakten zij zich van mij meester en brachten mij naar een plek, waar ik tot een half uur geleden gezeten heb. Toen pas lieten zij mij weer vrij.

— Maar dat is om razend te worden, riep de gezant woedend uit. Hoe is zo iets mogelijk? Wij hebben u hier met onze eigen ogen gezien. Vraag het aan iedereen die hier in dit vertrek is. Vraag het aan mijn particuliere sekretaris, vraag het aan Kumar Gaffer, vraag het mijn dochter Mirza, vraag het aan iedereen.

— Dan moet die man een dubbelganger van mij geweest zijn, kreunde Bingham, terwijl hij zich het zweet van het voorhoofd wiste, met hetzelfde gebaar, dat de gasten door een andere Bingham hadden zien maken, toen deze tot de ontdekking kwam dat de diamanten vals waren.

Op dit ogenblik stapte Sullivan

naar voren. Hij ging vlak voor Bingham staan en zei:

— Mijnheer Bingham, ik ben een detektive van Scotland Yard, mijn naam is James Sullivan. U zult misschien weten, dat ik bij de detektives was, die waren aangewezen om hier tijdens het feest een oogje in het zeil te houden. Wees zo goed, mij eens heel precies te vertellen, wat er vanavond met u gebeurd is. Het is heel belangrijk, dat u geen enkele bijzonderheid overslaat, bedenkt dat wel en daarom zal ik zo vrij zijn, u nu en dan met mijn vragen in de rede te vallen.

— Het is gauw genoeg verteld, mijnheer Sullivan, antwoordde nu Bingham op jammerende toon. Ik had mij voorgenomen, persoonlijk de juwelen aan Zijne Excellentie te gaan brengen.

— Een ogenblikje, mijnheer Bingham, viel Sullivan hem in de rede. Wist iemand iets van dat plan af?

— Nee, mijnheer Sullivan. Ik had het met opzet voor mij gehouden. Niemand wist er iets van, behalve ik zelf.

— Het was toch zeker uw bedoeling niet, nadat u die juwelen had overhandigd, hier te blijven?

— Zeker niet, mijnheer Sullivan. Dat zou immers tegen alle regelen van het fatsoen zijn geweest. Zijne Excellentie had mij de eer aangedaan, mij voor de solrée uit te nodigen, echter niet voor het diner.

— U moest dus weer naar uw huis terugkeren, om u te kleden?

— Zo is het. En op de terugweg gebeurde het. De twee boeven moesten mij nauwkeurig hebben gevolgd en op het allerlaatste ogenblik, toen zij wisten, dat ik niet meer met mijn huisgenoten in aanraking zou komen, of in ieder geval maar korte tijd, hebben zij zich van mijn persoon meester gemaakt.

— Maar hoe was dat in 's hemelsnaam mogelijk? riep Sullivan ongeduldig. Om half zeven was het toch nog klaarlichte dag. Bent u dan niet onmiddellijk in uw eigen auto gestapt?

— Had ik het maar gedaan, riep Bingham jammerend uit. Ik had met opzet van een taxi gebruik gemaakt omdat ik zelfs mijn eigen chauffeur, die brave kerel, niet durfde vertrouwen.

— Het was dus een taxi, waar u instapte, toen u dit huis verliet?

— Inderdaad.

— Maar was het wel dezelfde?

— Het was ongetwijfeld dezelfde taxi, maar het moet een andere chauffeur zijn geweest. Ik ben een ezel geweest; ik had beter op het nummer van de auto moeten letten en op het gezicht van de chauffeur.

— Maar wat is er dan met de echte chauffeur gebeurd? mengde zich nu Baxter in het gesprek.

Bingham maakte een ongeduldige beweging en riep uit:

— Hoe wilt u dat ik dat weet, mijnheer? Zij hebben natuurlijk de chauffeur weggelokt, hem misschien een glas wijn of bier laten drinken in een naburig café, waar een bedwelmend middel inzat, in ieder geval moet het wel een andere chauffeur geweest zijn, want de boef reed mij niet naar mijn eigen huis, zoals ik hem had gezegd, maar in razende vaart in een heel andere richting.

— Waarom hebt u niet geprobeerd er onderweg uit te epringen, toen u onraad bespeurde? wilde Baxter weten.

— Omdat ik een man van 60 jaar ben, mijnheer, en al twintig jaar niet meer aan gymnastiek doe, ant-

woordde de juwelier ironisch. Gelooft u dat ik zin had mijn nek te breken? Trouwens, als ik het gewild had, dan had ik het al na verloop van vijf minuten niet meer kunnen doen. Want ik werd overmand door een onweerstaanbaar slaperig gevoel, dat steeds sterker werd en dat mij zelfs niet de mogelijkheid liet het portier te openen en om hulp te roepen. Wel probeerde ik nog een van de ruiten met mijn vuist in te slaan, omdat ik begreep dat de auto met een of ander bedwelmend gas gevuld werd, maar ook daar had ik de kracht niet meer voor. Mijn arm viel machteloos neer en toen zakte ik in een diepe bewusteloosheid, waaruit ik pas enige uren later ontwaakte. Ik lag toen in een voortreffelijk gemeubileerd vertrek, dat echter geen ramen had, zoals ik gauw genoeg opmerkte. Ik lag op een sofa uitgestrekt, maar mijn handen en benen waren niet geboeid en er was ook geen doek om mijn mond gebonden.

Nadat mijn ogen aan het schelle elektrische licht gewend waren en ik een beetje tot mijzelf was gekomen, zag ik aan een tafel gezeten, en bezig met een patience-spelletje, een zwaar gebouwd man zitten, wiens gezicht voor de bovenste helft door een zwart masker bedekt was.

— John Raffles! schreeuwde Baxter opgewonden.

Bingham haalde de schouders op en hernam:

— Ik weet niet of het Raffles geweest is en ik betwijfel het. Ik heb het niet kunnen zien; de man was gemaskerd, zei ik u al.

— En wat deed hij? vroeg Baxter.

— Hij rookte heel kalm een pijp, die hij dadelijk uit zijn mond nam, toen hij zag, dat ik uit mijn bewusteloosheid ontwaakt was, en wat denkt u, dat de boef toen deed? Hij grijnsachte mij vriendelijk toe, zodat zijn glinsterend wit gebit helemaal te zien was.

— Net iets voor Raffles! riep

Baxter weer. Hebt u niet geprobeerd hem te overweldigen?

Bingham keek de hoofdinspecteur met een woedende blik aan en antwoordde:

— U kunt evengoed vragen, waarom de muis het niet tegen de kat opneemt. Hij was een kerel als een boom, dat zag ik zelfs toen hij nog zat en onder het bereik van zijn rechterhand lag een zware revolver.

— Maar u hadt toch dadelijk kunnen schreeuwen, drong Baxter aan.

— Schreeuwen? Ik zeg u toch dat er geen ramen waren.

— Maar er moeten toch andere personen in dat huis geweest zijn?

— Het was helemaal geen huis! Het was een soort kelder of liever het uiteinde van een lange, waarschijnlijk kaarsrechte tunnel, waardoor ik later geblinddoekt werd weggevoerd.

— Merkwaardig! Merkwaardig! zei Baxter hoofdschuddend.

— Ja, zo kunt u het inderdaad noemen, mijnheer Baxter, antwoordde Bingham ironisch. Het was zeker het merkwaardigste, wat ik nog ooit heb meegemaakt en ik geloof dat ik toch tamelijk veel heb beleefd, toen ik nog werkte in de «De Beers mijnen»! En laat mij nu mijn verhaal beëindigen. De reus grinnikte dus tegen mij en zei op bemoeidigende toon, zoals men tegen een kind spreekt, dat ik mij volstrekt niet ongerust hoefde te maken als ik mij kalm hield en dat hij mij een kogel door het hoofd zou jagen als ik lastig werd. Hij zei mij ook dat schreeuwen mij niet zou helpen, zei dat ik nog een uurtje geduld moest hebben en dat ik maar wat moest gaan lezen en toen begon hij doodkalm weer te roken en zijn patiencespelletjes voort te zetten.

Sullivan had zwijgend met gebogen hoofd geluisterd.

Hij dacht blijkbaar ingespannen na.

Toen vroeg hij:

— U hebt zeker direkt de reden begrepen, waarom men u daar had

opgesloten, mijnheer Bingham?

— Daar kon ik geen sekonde over in het onzekere blijven, mijnheer, antwoordde de juwelier. Natuurlijk moest dat in verband staan met het feest van vanavond, waarop ik had moeten verschijnen. Men had mij dit belet en het was dus duidelijk, dat een ander mijn plaats zou innemen. Wat die ander echter zou willen uitvoeren, ik moet bekennen, dat ik dat niet erg goed begreep, al zag ik het wel in, dat het niet veel goeds zou zijn.

— O, het was heel eenvoudig, riep de gezant uit. Een van de bandieten heeft uw uiterlijk aangenomen, het gesprek kwam op de echtheid van mijn juwelen, ik meen dat lady Railey er aan twijfelde en ik nodigde de zogenaamde Bingham uit, zich te overtuigen, dat mijn juwelen echt waren. En ik moet zeggen, dat die kerel zijn rol voortreffelijk speelde. Hij deed alsof hij hevig schrok en hij vertrok met zijn gouden plaquette, zogenaamd om de zaak dadelijk te gaan onderzoeken.

Geruime tijd bleef het stil na deze woorden.

Toen merkte Sullivan op:

— Zo heeft het zich naar alle waarschijnlijkheid toegedragen, uwe excellentie. Hoe het mij ook spijt u dit te moeten zeggen, ik ben maar al te bang, dat, als hier inderdaad Raffles de hand in het spel heeft gehad, de kans groot is, dat u nooit meer iets van uw juwelen terugziet. Voor zover ik mij kan herinneren, is dat nog nooit gebeurd met kostbaarheden, die Raffles zich heeft toegeëigend.

— En al zou het mij duizend pond sterling kosten, ik moet en ik zal mijn gouden plaquette terug hebben! riep Muhtechine uit. U mag deze som als beloning stellen voor degene die aanwijzingen kan geven, die leiden tot de opsporing van het gestolen sieraad. Raffles interesseert mij geen steek, kunt u hem te pakken krijgen, des te beter.

Terwijl de gezant sprak, had Bin-

gham, die nog steeds zat, onwillekeurig zijn blikken gevestigd gehouden op de losse juwelen, die nog altijd het gewaad van de gezant versierden.

Juist toen Muhtechine had uitgesproken, slaakte Bingham een kreet en riep:

— Beweeg u even niet, excellentie! Een ogenblikje maar!

— Wat is er? vroeg de gezant, verschrikt door de uitdrukking op het gezicht van de juwelier.

In plaats van te antwoorden, haalde Bingham een kleine, opvouwbare loupe uit zijn vestzakje, bekeek een van de diamanten, daarna een safier, vervolgens een robijn en liet zich toen met starende blik en open mond achter in zijn stoel vallen.

— Welnu, wilt u mij zeggen wat er is? riep de gezant woedend uit.

Waarom kijkt u alsof gij een spook ziet?

— Uwe excellentie, bij die stenen zie ik verscheidene valse. Die safier, die amethyst hier, ginds die diamant, en hier nog een, en hier wéér een, die zijn nagemaakt. Ik heb een gevoel alsof ik gek word. Hoe is dat mogelijk? Ik heb u toch om zes uur de echte stenen gebracht, daar durf ik een eed op doen.

— Dat moet ook het werk van John Raffles zijn! barstte Baxter uit.

In het geval dat John Raffles zelf bij dit toneeltje tegenwoordig was geweest, zou hij zeker tot de hoofdinspekteur hebben gezegd, dat niemand méér dan juist hijzelf zo verast over deze ontdekking had kunnen zijn.

HOOFDSTUK VI

VERSCHILLENDE COMBINATIES

De volgende ochtend stonden de kranten vol van de opzienbare beproving van de Perzische gezant in zijn eigen huis en nog wel te midden van een groot aantal gasten.

Maar weinigen twijfelden er aan, of men had hier weer te doen met een van de stoutmoedige daden van de Grote Onbekende, van John Raffles, de Gentleman-Avonturier.

Ook Scotland Yard bleek deze overtuiging te zijn toegedaan en dit maakte er voor haar de zaak zeker niet gemakkelijker op.

Want als Raffles inderdaad de schuldige was, dan kon Muhtechine wel voor altijd de hoop laten varen, dat hij nog ooit iets van zijn juwelen terug zou zien.

En toch zat Scotland Yard wel enigszins verlegen met de oplossing van het raadsel van de verwisselde stenen.

Het was nu wel uitgemaakt, dat een handlanger van Raffles op werkelijk geniale wijze de rol gespeeld had van Bingham, de juwelier en dat het hem betrekkelijk gemakkelijk moest zijn gevallen, nu iedereen eenmaal dacht, dat hij het werkelijk was, op de loop te gaan met de gouden plaque.

Maar hoe zat het dan met de valse juwelen, waarvan er een twaalfstal en nog wel van de grootste, tussen de overigen werden ontdekt?

Moest men ook dit op de rekening schuiven van John Raffles?

En als deze vraag bevestigend moest beantwoord worden, hoe was

hij er dan toch wel in geslaagd, de echte stenen tegen de valse te ruilen?

Zeker, er bestonden foto's van de Perzische gezant, waarop hij stond afgebeeld, behangen met al zijn sieraden.

Maar het was zelfs voor een vakman totaal onmogelijk alleen aan de hand van die afbeeldingen de stenen na te maken, zodat het verschil alleen bij een grondige studie opviel.

Nu werden de juwelen van de gezant altijd zorgvuldig bewaard en het mocht een raadsel heten, hoe Raffles er wel in geslaagd kon zijn, ze gedurende geruime tijd zo dicht bij zich te hebben, dat hij ze kon uittaken of fotograferen, om ze later te laten namaken of dit zelf te doen.

In zijn bezit had hij ze zeker niet gehad, want dan zou het natuurlijk absoluut geen doel meer hebben gehad, de kostbaarheden weer op hun vorige plaats terug te brengen; de Grote Onbekende had ze dan evengoed kunnen houden.

Bovendien, het stond vast, dat Bingham een collectie echte stenen had ontvangen uit de handen van de gezant in eigen persoon.

Hij had ze één voor één bekeken, met zijn sterkst vergrotende loupe en hij zou natuurlijk onmiddellijk het bedrog hebben ontdekt.

Nu dit niet het geval was, moesten de twaalf grote edelstenen verwisseld zijn tegen valse, gedurende het ogenblik waarop Bingham de diamanten onderzocht en dat, waarop

de gezant met zijn juwelen versierd, in de feestzaal verscheen.

Het was nu alleen zaak, dit bijna onverklaarbaar raadsel op te lossen. De politie was dan ook al ijverig in de weer en had al een groot aantal getuigen gedagvaard, in de hoop, dat de waarheid uiteindelijk wel aan het licht zou komen.

Wat de gezant betreft, hij had zijn woord gestand gedaan en een bedrag van duizend pond sterling uitgelooft aan degene, die in staat zou blijken hem de kostbare gouden plaquette weer terug te bezorgen.

Muhtechine was inderdaad ontroostbaar onder het verlies, want dit sieraad was zijn trots, het voor-naamste stuk van zijn hele verzameling.

Wat de twaalf valse stenen aangaat, hun dubbelgangers waren samen op zijn minst 18.000 pond sterling waard geweest.

Ook deze juwelen zou Muhtechine graag terug hebben gehad en vijf-honderd pond sterling was de beloning voor de man, die ze hem terug-bracht.

Het was op de ochtend van de dag na de diefstal, toen Raffles en Brand beiden in een gemakkelijk zittend pak gekleed, in de kleine tuinkamer van het huis in de Cromwell-Street zaten, ieder met een stapeltje kranten, een doos sigaretten en een glas sherry naast zich.

De beide ramen stonden wagen-wijd open en daardoor stroomde de heerlijke, zoele, met bloemengeur vermengde lucht uit de grote tuin naar binnen.

Het was een verrukkelijke dag en alles noodde tot een vlucht uit de stoffige wereldstad naar de oevers van de zee, naar de lokkende velden en koele bossen.

Eindelijk had Raffles het laatste blad van zijn stapeltje uitgelezen.

Hij gooiden het naast zich op de grond, liet zich achterover in zijn gemakkelijke rieten stoel vallen, rekte armen en benen uit en geeuwde, tot de tranen hem in de ogen

kwamen.

Brand keek op, door het geluid opmerkzaam gemaakt en vroeg verbaasd:

— Maar Edward... nu al gapen?

— Ik gaap, Charles, en ik gaap met overtuiging. Ik denk dat het de reactie is na de spanning van gisteravond, al liep ik daarbij zelf beslist geen gevaar, daar de grote verantwoordelijkheid ditmaal bij jou berustte. Ik geeuw, omdat het plotse-ling zo warm is geworden, en ik geeuw, omdat ik op dit ogenblik niets belangrijks te doen heb. Heb je iets nieuws in de bladen gevonden?

— Niets. Wat zij schrijven is ons bekend en meer dan dat. En toch is er één ding dat mij volkomen onverklaarbaar is en blijft.

— Ik weet wat je zeggen wilt, Charles, je bedoelt de zaak van de verwisselde juwelen. Wel, ik moet je eerlijk zeggen, dat dit ook voor mij een raadsel is en misschien had ik ongelijk net te gapen. Want, wie weet, is deze zaak toch nog niet helemaal afgelopen en zal er voor ons nog wel gelegenheid bestaan, er een kleine rol in te spelen. Ik ben namelijk nieuwsgierig wie de schrandere collega kan zijn geweest, die zich heeft meester gemaakt van die twaalf edelstenen.

— Ik ben minstens even nieuwsgierig als jij, Edward, antwoordde Brand. Ik moet je zeggen, dat ik echt geen aanknopingspunt kan vinden; de zaak is mij volkomen duister.

— Nu, wij hoeven het niet erger te maken dan het is, kwam Raffles, terwijl hij zijn gespierde hand uitstak naar de doos sigaretten, die naast hem op een tafeltje stond. We hebben toch meer gegevens dan je denkt. Wij weten meer dan de politie. Om te beginnen kunnen wij er wel een eed op doen, dat niet Raffles de juwelen verwisseld heeft. De man, die het deed, dat is mijn vaste overtuiging, moet in de gelegenheid zijn geweest, de stenen gerulme tijd te bestuderen en desnoods van een an-

der standpunt en op ware grootte.

— Daarin heb je gelijk, Edward! riep Brand uit.

— Dat kan ook niet anders. De stenen moeten wel heel goed zijn nagemaakt, dat het eerst aan Bingham lukte de onechtheid van de juwelen vast te stellen.

— Nu wij dat eenmaal weten, hebben we niets anders te doen dan na te gaan, welke personen tot de onmiddellijke omgeving van de gezant behoren. Het legatie-personeel kunnen wij wel direkt uitschakelen, want de juwelen worden natuurlijk niet in de kanselarij bewaard. Wij moeten eerder letten op de butler, de kamerbediende, de particuliere sekretaris...

— Nu ja, Mustaphar Edzoni komt niet in aanmerking, zei Brand schouderophalend.

— Waarom niet?

— Waarom niet? herhaalde Brand. Wel, hij is rijk en hij heeft dadelijk de beschuldiging van Sullivan met kracht afgewezen. Hij tartte hem als het ware.

— Een mooie reden! riep Raffles spottend uit. Is het soms de gewoonte, om voor de vuist weg een diefstal te bekennen, die men toch wel degelijk gepleegd heeft? Nee, zo 'n ontkenning heeft voor mij niet de minste waarde, ik had, bijna gezegd integendeel. En wat je eerste motief betreft, wie heeft je wijs gemaakt, dat Edzoni rijk of in ieder geval welgesteld is?

— Hij gaat altijd heel modern gekleed, hij houdt er een rijpaard en een paar auto's op na, hij heeft een loge in de opera...

Raffles keek hem hoofdschuddend aan en zei op verwijtende toon:

— Maar Charles, ik had toch werkelijk meer verwacht van je gezonde inzichten. Het rijpaard en de auto's zijn hem ter beschikking gesteld door de gezant; ze zijn zijn eigendom niet. Verder zou ik je gemakkelijk tientallen jongelui kunnen opnoemen, die voortreffelijk gekleed gaan, maar hun kleermaker nog

nooit een penny betaald hebben. Wat de loge in de opera betreft, ook die is door Muhtechine gehuurd.

— Hoe weet je dat allemaal zo precies? vroeg Brand.

— Omdat ik nog gister nacht navraag gedaan heb, antwoordde Raffles bedaard. Ik was vannacht net als nu overtuigd, dat wij de dief van de juwelen zouden moeten zoeken onder de personen, die de gezant steeds omgeven en die in de gelegenheid zijn, de verzameling kostbaarheden vaak van dichtbij te bekijken, ik stelde dus hier en daar enige vragen en hoorde wat ik je net had verteld.

— Maar Edward, dat is toch niet voldoende om die jongeman maar direkt te beschuldigen? riep Brand op verontwaardigde toon.

— Wie denkt daaraan? hernam Raffles kalm. Ik verzamel op dit ogenblik alleen materiaal, ik constateer en ik beschuldig beslist niet.

— Dan wil ik je nog wel aan wat materiaal helpen: Edzoni is verliefd op Mirza Muhtechine en deze neiging wordt door de vader met een niet onwelgevallig oog beschouwd.

— Dat is zo en het meisje kan hem niet zien of luchten, kwam Raffles. En ik ben er van overtuigd, dat Edzoni dit heel goed weet. Let er op, dat ik ook nu nog niet de jongeman beschuldig.

Raffles zweeg even en ging toen op veranderde toon verder:

— Je hebt de plaquette naar de gewone bergplaats gebracht?

— Ja, het sieraad ligt veilig in de onderaardse werkplaats, daarginds onder het tuinhuis. Ik had het nog bij mij, toen ik onze arme Bingham ging bevrijden uit zijn gevangenis, het keldervertrek onder het huis in de Victoria-straat. Zoals je weet heb ik hem toen geblinddoekt, gekneveld en, geholpen door Henderson, door de onderaardse tunnel met het elektrische wagentje naar onze werkplaats vervoerd, hem daarop naar boven gebracht en hem ten slotte buiten de kleine tuinpoort gezet. Men

derson stond al klaar met zijn auto, ik duwde onze man er snel in, wij reden naar het huis van de gezant en daargekomen, opende ik het portier, liet de juwelier uitstappen, terwijl ik zelf in de auto bleef zitten, knoopte snel zijn blinddoek los en klapte het portier weer hard dicht, voor Henderson het sein kreeg om vlug verder te rijden.

— Je hebt het prima gedaan, Charles, en ik kan niet anders dan bewondering hebben voor de manier, waarop je je rol van Bingham hebt gespeeld. Het was een groot geluk, dat jullie beiden blauwe ogen hebt en dat je slechts een paar centimeters groter bent dan Bingham. Nu, wat ons betreft, geloof ik te mogen zeggen, dat de zaak geëindigd is. Maar wat het andere gedeelte van de zaak betreft, die is nog niet afgelopen. Ik stel buitengewoon veel belang in de aangelegenheid van de verwisselde juwelen en zou wel eens willen weten wie dit stoute stukje heeft geleverd.

Intussen speelde zich een heel ander toneel af bij de Perzische gezant. Het was ongeveer elf uur, toen een taxi voor de deur van de kanselarij stil hield, waaruit Kumar Gaffer stapte, de jonge legatie-sekretaris.

Gaffer besteedde de trap en klopte op een van de deuren aan het grote portaal. Het was de particuliere werkkamer van de gezant.

Kummar draaide de knop van de deur om en stond tegenover Edzoni.

De beide jongelui keken elkaar een ogenblik doordringend aan en toen vroeg de legatie-sekretaris:

— Is zijne excellentie niet hier?

— Nee, hij heeft op dit ogenblik audiëntie. Het verwondert mij, Gaffer, dat u dit niet weet.

De jonge legatie-sekretaris mompelde:

— Het was mij ontschoten, mijn gedachten waren zeker ergens anders.

— Zeker en men kan ook wel begrijpen, waar zij waren, antwoordde Edzoni spottend.

— Wat bedoelt je? vroeg Kummar Gaffer op dreigende toon.

— Niets, antwoordde Edzoni, zoetsappig. Het is immers heel begrijpelijk, dat men op jouw leeftijd wel eens aan andere dingen denkt dan alleen aan het werk. Had je zijne excellentie willen spreken?

— Ja.

— Dan doe je er beter aan, hier op hem te wachten, de audiëntie zal wel dadelijk zijn afgelopen.

Zwijgend ging Kummar in een gemakkelijke stoel zitten.

Ongeveer een kwartier later ging de deur weer open en de gezant kwam binnen.

Met de knop van de deur in zijn hand, bleef hij een ogenblik met gefronste wenkbrauwen Kummar Gaffer aankijken en vroeg toen:

— U hier, Gaffer? Ik veronderstelde dat u ziek was. Ik heb u gemist op de burelen van de kanselarij.

— Daarvoor had ik mijn redenen, excellentie, zei Gaffer, die uit zijn stoel was opgestaan. Ik verzoek uwe excellentie om een gesprek onder vier ogen.

— Voor een particuliere aangelegenheid?

— Ja, excellentie; een zaak die niet voor oren van derden bestemd is.

Edzoni was opgestaan en wendde zich zwijgend naar de deur.

— Kan mijn particuliere sekretaris niet bij het gesprek aanwezig zijn? vroeg de gezant, voor Edzoni de deur bereikt had.

— Ook hij niet, excellentie.

Edzoni liep verder en was het volgende ogenblik verdwenen.

Kummar ging zich haastig overtuigen dat hij ook het aangrenzende vertrek verlaten had.

— Het moet wel erg belangrijk zijn, wat u mij te zeggen hebt, mijnheer Gaffer, zei Muhtechine, terwijl hij voor zijn bureau plaats nam.

— Van groot belang, uwe excellentie, antwoordde de jongeman. Het geldt hier namelijk mijn levensge-

luk...

De gezant haalde de schouders op en zei koel:

— Ik dacht, mijnheer Gaffer, dat die aangelégenheid tussen ons was afgehandeld.

— U behandelt mij alsof ik een arme drommel ben, excellentie. Ik voel mij in staat een goede toekomst op te bouwen, en eenmaal zal ik zeker een bevredigende positie bereiken, daarvan ben ik zeker. Ik houd van uw dochter, excellentie, ik weet dat zij ook mij liefheeft, en ik kom u een transactie voorstellen, die u tot niets bindt, en die mij en uw dochter voor altijd gelukkig zal maken.

— Een transactie? herhaalde de gezant langzaam en met gefronste wenkbrauwen. Wat wilt u daarmee zeggen. Hoe kan er een overeenkomst gesloten worden tussen u en mij, waarvan mijn dochter het onderwerp zal zijn?

— Luister, excellentie. Ik weet, dat u bijzonder gehecht bent aan uw gouden plaquette en men heeft mij al gezegd, dat u van plan bent, nog heden de beloning te verdubbelen, die u hebt uitgelooft aan degene, die u uw juwelen terugbrengt.

U wilt dus niet minder dan 200 pond sterling betalen, om het sieraad weer in uw bezit te krijgen. Welnu, geef mij de hand van uw dochter, als ik er in slaag de juwelen op te sporen.

In noordelijke landen zou een vader waarschijnlijk in lachen zijn uitgebarsten over dit voorstel, maar, zoals gezegd, Muhtechine was een Oosterling, hij was bijzonder sterk gehecht aan het sieraad, dat hem ontstolen was.

— Ik zal op mijn beurt oprecht zijn, mijnheer Gaffer. Wanneer u mij de juwelen terugbezorgt, dan zal ik er mij niet tegen verzetten, dat u mijn dochter het hof maakt, zoals dat hier gebruikelijk is en mag haar dan, maar niet al te vaak, bezoeken. Misschien spreken wij later wel eens over dat andere. Ik maak echter het strikte voorbehoud, dat er in ieder geval op zijn minst een jaar moet verstrijken alvorens u opnieuw een aanzoek doet om de hand van Mirza. Neemt u deze voorwaarden aan?

— Ik neem ze aan, excellentie! riep de jonge legatie-sekretaris opgewonden uit.

HOOFDSTUK VII.

EEN ONVERWACHTE AFLOOP

Een week was verstreken sinds de avond, waarop de gouden plaquette op zo'n brutale manier aan de Perzische gezant was ontfutseld.

Kummar Gaffer was erg neerslachtig. Het eerste spoor, dat hij ontdekt en met zoveel geestdrift gevolgd had, bleek op niets te zijn uitgelopen.

Het was op de late middag en de

jongeman zat mistroostig voor zich uit te staren aan zijn bureau, toen er op de deur geklopt werd en een hem onbekend heer binnenkwam, goed gekleed, die een ogenblik op de drempel bleef staan, hem aandachtig aankeek en toen de deur achter zich sloot.

Gaffer was onwillekeurig opgestaan en de onbekende bezoeker een

paar passen tegemoet gegaan en hij vroeg nu verbaasd:

— Pardon, mijnheer, met wie heb ik het genoegen? En voor alles hoe bent u hier eigenlijk binnengekomen?

— Op een prozaïsche manier, mijnheer Gaffer, via de voordeur, antwoordde de bezoeker.

— Maar het dienstmeisje heeft mij uw komst helemaal niet aangekondigd, hernam Gaffer, die de bezoeker verwonderd aankeek.

— Ik heb haar gezegd, dat ik een vriend van u ben, en dat ik u wilde verrassen, antwoordde de ander glimlachend.

— Maar ik ken u helemaal niet.

— Ongetwijfeld, het was ook maar een krijgslist. Ik wilde u niet de gelegenheid geven mijn bezoek af te wijzen, want ik heb u over een tamelijk belangrijke zaak te spreken. Wat mijn naam betreft, laten wij zeggen, dat ik Johnson heet.

— Ik moet zeggen, dat u mij erg verbaast, mijnheer, hernam de jongeman. Wat kunt u mij wel voor belangrijke te zeggen hebben en wat kan de reden zijn dat u niet uw ware naam noemt?

— O, daar heb ik reden in overvloed voor, zoals wel zal blijken, antwoordde Johnson.

Hij was onder het spreken naar het bureau gelopen, trok nu vlug een la open en nam er met een snelle beweging de kleine revolver uit, die daarin lag.

Gaffer slaakte 'n gedempte kreet, half van woede, half van schrik en riep uit:

— Wat moet dat betekenen? U bent toch geen...

— Nee, mijnheer Gaffer, dat ben ik niet! antwoordde Johnson, wederom glimlachend, op de onuitgesproken vraag. Om juist te zijn: ik ben het op dit ogenblik niet. U hebt beslist niets van mij te vrezen, ik doe niets anders dan enige voorzorgmaatregelen nemen.

— Ik begrijp absoluut niet waar u het over hebt, mijnheer, u spreekt

in raadselen, riep Gaffer uit.

— Het zal u gauw genoeg duidelijk worden en ik vraag u niets anders, dan mij rustig aan te horen. En daarom...

De bezoeker voltooide de zin niet, maar wat hij had willen zeggen, was volkomen duidelijk, want hij had met de snelheid van een goochelaar, met behulp van een kleine kniptang de draad van het telefoontoestel doorgeknipt, dat op het grote bureau stond.

— Van alle dingen, die mij overkomen zijn... begon Gaffer, terwijl hij zich in de brede stoel van zijn bureau liet vallen.

— U wilde zeker zeggen, dat dit het merkwaardigste is, vulde Johnson de zin aan.

— U maakt op mij echt niet de indruk, alsof u hier bent gekomen om mij te bestelen.

— Ik ben ook pertinent niet van plan om hier voor een waarde van een penny weg te nemen, mijnheer Gaffer, antwoordde de bezoeker. Mag ik plaats nemen?

— Natuurlijk! antwoordde de jongeman, terwijl hij zijn bezoeker haastig een stoel toeschoof. Sorry voor mijn onbeleefdheid, de zaak is, dat uw manier van optreden mij een beetje uit mijn evenwicht gebracht heeft.

— Een slechte eigenschap voor 'n jongmens, dat tijdelijk het beroep van detektive heeft gekozen, merkte de bezoeker droogjes op.

— Wat?... u weet?... riep Gaffer op levendige toon.

— Ik weet het, want het heeft in een van de grootste bladen gestaan, dat er steeds praat op gaat volkomen op de hoogte te zijn van hetgeen er in de wereld van de hogere kringen en van de diplomatie omgaat.

— U hebt die opmerking net ongetwijfeld met een bedoeling gemaakt?

— Mag men weten, mijnheer Gaffer, waarom u met zoveel hartstocht de achtervolging van de dader op u hebt genomen?

— Die reden kan ik u niet vertel-

len, mijnheer! antwoordde de jongeman kortaf.

— Dat pleit voor u, mijnheer Gaffer, hernam Johnson. Ik heb altijd veel belang gesteld in u en ik bemerk nu tot mijn genoegen, dat u het waard bent. Ik stelde de vraag dan ook maar pro forma, want ik ben op de hoogte. U kijkt mij verrast en zelfs boos aan, maar weinig zaken kunnen voor mij verborgen blijven. U houdt van de enige dochter van de Perzische gezant en deze heer heeft u de belofte gedaan zijn afwijzende houding ten aanzien van een huwelijksverbintenis tussen u beiden te herzien, wanneer u er in mocht slagen hem zijn diamanten terug te bezorgen. Maar uw zaken staan slecht, mijnheer Gaffer, het geeft niets om het te verbloemen. Uw papieren staan ook inderdaad heel laag gnoteerd en als u op deze weg voortgaat, zult u uw doel zeker niet bereiken.

Maar nu sprong Gaffer ongeduldig op en riep kwaad uit:

— Wilt u mij eens zeggen, mijnheer, waarmee u zich eigenlijk bemoeit en wat u deze zaak aangaat.

— Heel veel, mijnheer Gaffer, zoals u direkt zult opmerken.

Gaffer was nu erg bleek geworden en zijn lippen trilden, terwijl hij op de bezoeker toeliep en op hese toon vroeg:

— Er is maar een dienst ter wereld, die op dit ogenblik voor mij van waarde kan zijn, mijnheer. En dat is, dat mij de naam van de dader wordt genoemd, die de brutale roof pleegde.

— Ik zal u die naam noemen, mijnheer Gaffer, antwoordde de bezoeker op dezelfde zakelijke toon.

— Wat? U weet dus, wie hij is?

— Inderdaad.

— Zijn naam?

— John Raffles.

— Denkt u, dat ik daar iets verder mee kom? Het gaat mij niet om die naam, maar om de gouden plaquette.

— Ik wist wel, dat de gouden plaquette de hoofdzak was, hernam de

bezoeker ironisch. Hier is zij.

Johnson had de hand in zijn zak gestoken en haalde er nu een in vloepapier gewikkeld voorwerp uit, dat hij nonchalant voor de jonge-legatie-sekretaris op het bureau goolde, alsof het niet meer was dan een doosje lucifers.

Met een kreet van ongeloof en verbazing had Gaffer zich op het kostbare juweel geworpen.

Hij nam het sieraad op, bekeek het aan alle kanten, liep er mee naar het raam en riep toen juichend uit:

— Wat een geluk. Het is wel degelijk de gouden plaquette met de kostbare diamanten en andere edelstenen. U geeft mij het leven terug, mijnheer. Ik heb geen woorden om u te bedanken. Maar vertel mij eerst, hoe hebt u dit kostbare voorwerp toch gevonden?

— Ik heb het niet gevonden, mijnheer, ik heb het gestolen.

— Hoe? U bent dus...

— Ik ben John Raffles.

— U staat mij dit sieraad af, John Raffles?

— Ik geef het u, onvoorwaardelijk, of alleen onder die voorwaarde, dat u het meisje, dat u oprecht en innig liefheeft, gelukkig zult maken.

De jongeman had de tranen in de ogen van aandoening, terwijl hij het kleinood, dat op zo 'n wonderlijke manier in zijn bezit was gekomen, in een stuk zijden papier wikkelde.

Raffles keek glimlachend toe en hernam toen:

— Men kan wel zien, dat de liefde uw hart vervult en dat u aan niets anders denkt. Het schijnt u volkomen niet te interesseren, wat er met de twaalf valse edelstenen gebeurd is.

— Hebt u die dan ook niet... vroeg de jongeman op zachte toon en met neergeslagen blik.

— Nee, mijnheer Gaffer, dat deed ik niet, antwoordde Raffles. Als mijn onderzoek juist is geweest, dan was dit het werk van Mustaphar Edzoni, de particuliere sekretaris van zijne excellentie.

— Hij? riep Gaffer ontzet uit. Heeft hij dat gedaan? Het klinkt ongelooftlijk.

— En toch vrees ik, dat het zo is, mijnheer Gaffer. In de afgelopen week heb ik al zijn gangen laten nagaan en zijn omstandigheden onderzocht. Hij had erg veel schulden en daarvan heeft hij plotseling 'n paar dagen geleden een klein gedeelte afbetaald. Hij heeft een diamant van grote waarde zelf naar Amsterdam gebracht en hem daar verkocht. Hij heeft zijn ontslag aangevraagd, zogenaamd om gezondheidsredenen, en zijn naam komt voor op de passagierslijst van het schip, dat overmorgen naar Buenos Aires vertrekt. Hij bleek de enige te zijn geweest, die de juwelen van de gezant herhaaldelijk onder ogen heeft gehad en toen ik zijn woning eergister nacht, zonder dat hij het wist, eens doorzocht, heb ik in een geheim vak van zijn bureau vele foto's van de twaalf veranderde edelgesteenten gevonden en nog andere compromitterende stukken.

— Die schurk. En hij durfde de

blik slaan op Mirza, mijn lieve Mirza.

— Ik laat het aan u over, om tegen die man op te treden, mijnheer Gaffer, antwoordde Raffles. U hebt niets anders te doen, als u dit wil, dan hem aan de steiger van de boot te laten arresteren; hij zal nog wel een paar van de gestolen diamanten bij zich hebben verstopt. Wat mij betreft, er blijft mij niets anders over, dan afscheid van u te nemen en u niets dan goeds toe te wensen op uw verdere levensweg. Ik weet, dat u ijverig, bekwaam en een volkomen eerlijk man bent, ik weet, dat u het ver zult brengen als diplomaat, al is die laatste hoedanigheid misschien niet bepaald gewenst bij de uitoefening van dit beroep. Breng nu zo gauw mogelijk dit kostbaar sieraad bij de gezant, die zeker huzen hoog zal springen van vreugde en vertel hem, dat hij het zeker nooit zou hebben terug gezien, als zijn dochter minder liefthallig en goed en zijn aanstaande schoonzoon minder in de smaak van John Raffles gevallen was.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

NOODONTSNAPPING

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: « Serie C ». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Oorlogserie C ». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1° termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :